

glasilo salezijanske družine

leto 1989

Salezijanski vestnik

številka

2

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine

Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava Knjižnice
Ljubljana-Rakovnik

Leto 62(1989)
Številka 2 (1. marec 1989)

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik Bogdan Kolar
Odgovarja dr. Alojzij S. Snoj

Tisk: Marko Kratochwill,
Ljubljana, Slomškova 8

Naslov:
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
61108 Ljubljana
p.p.4

Na podlagi mnenja Republiškega komiteja za kulturo je Salezijanski vestnik oproščen prometnega davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1877. V slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu izhaja v 39 izdajah in v 18 jezikih (letna naklada prek 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez med člani salezijanske družine. Izhaja štirikrat letno. Obvešča o življenju salezijanske družine doma in po svetu ter posreduje don Boskov vzgojno izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar vsakomur, ki ga želi. Hvaležni smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

OSREČUJOČA NOVOST ŽIVLJENJA

Iskanje novega je globoko zapisano v človekovi naravi. Veliko načrtov ima za cilj pridobitev te ali druge dobrine, novega znanja ali novih izkušenj. Tudi ko je cilj dosežen, hrepenenje ostane. Kar v resnici iščemo, je novo, drugačno življenje. Tudi navori in prizadevanja postnega časa nas pripravljajo na praznik novega, veselega življenja.

Jezus je svoje vstajenje napovedal. Dejal je, da bodo Sina človekovega umorili, a bo vstal. Ljudem je dejal, da bo tempelj svojega telesa znova postavil v treh dneh.

V času priprave, ko smo s Cerkvijo podoživljali vse te dogodke, smo se vpraševali: "Zakaj je Jezus moral trpeti in umreti?" Na velikonočni praznik iščemo odgovor na vprašanje: "Zakaj je Jezus znova vstal?" Od osebne zavzetosti in priprave, ki se je pokazala v času posta, je odvisno doživetje praznika vseh praznikov.

Jezusovo vstajenje je temelj našega krščanskega upanja, novosti življenja, katerega znamenja so tudi spremembe v ritmu vsakega dne. Tudi če bodo praznična oblačila iztrošena, če ne bodo mize več velikonočno obložene, bo naše upanje živelo naprej. Postajalo bo stalna razsežnost našega življenja, vztrajno pričevanje za zvestobo krstu, saj je vsaka nedelja za nas mala velika noč.

Z osebnim prepričanjem lahko potrjujemo besede veroizpovedi Cerkve toliko stoletij: "Pričakujem vstajenja mrtvih in življenje v prihodnjem veku."

BLAGOSLOVLJENO PRIPRAVO
NA PRAZNIK,
OBILJE DUHOVNIH MILOSTI,
VELIKONOČNEGA VESELJA
IN MIRU

želita uredništvo in uprava
Salezijanskega vestnika

Inšpektor Stanko Hočevar

V prejšnjem stoletju se je marsikaj dogajalo. Ob veličastnem »krogu svetnikov« v Turinu odkrivamo posebno delovanje Duha tudi na Anglaškem. Ni kar po naključju mladi sv. Dominik Savio (cvet don Boskove vzgoje) v videnju spoznaval dogajanje v anglikanski Cerkvi... Iz nje je prešel v katoliško Cerkve izreden mož, poznejši kardinal katoliške Cerkve, John Newman.

Ta mož izrednih slutenj, spoznanj in globin je trdil, da bo napočil čas, ko bo edina branilka človeka in njegovega dostojanstva Cerkve.

Ko v naših dneh načrtneje preučujejo Newmanovo učenje, se mnogi strinjajo, da je napovedovani čas že prišel. Ob tem je namreč zanimiva trditev Pavla VI. (ko je sprejemal državne voditelje in diplomate): »Cerkve je poroštvo za človekovo duhovnost, Cerkve edina more človeku pomagati, da v celoti razvije svoj duhovni svet«. Podobno ponavlja sedanji papež. Da bi Cerkve reševala in pospeševala človekovo dostojanstvo, želi biti navzoča na vseh področjih življenja.

Sv. Janez Bosko, ki je imel vodilo »Daj mi duše, drugo vzemi«, torej: »Gospod, daj mi sa-

CERKEV - NAŠE POROŠTVO

mo, da bom lahko sodeloval pri posvečenju ljudi, ničesar drugega si ne želim«, je zaradi tega tako cenil, ljubil in spoštoval Cerkve. Ko je bilo treba pomagati voditeljem Cerkve, se ni ustrašil nobenega napora. Znal je postati, tako sam trdi, »skrajno drzen«.

Če je don Bosko tako ljubil Cerkve in se je v resnici do vseh meja žrtvoval, da bi mlade uvedel v Cerkve, ve, kaj hoče:

Cerkve, to je zanj predvsem Kristus. Stopiti v občestvo Cerkve pomeni postati ud Kristusovega telesa. Pomeni sprejeti za svojo »glavo«, za svojega »gospodarja«, za svojega »učitelja« in »šefa« - Kristusa. Doslej ga nihče v zgodovini ni presegel. Voditelj Cerkve - papež, škofje in duhovniki - so le Kristusovi sodelavci, namestniki.

Cerkve ima resnično »dušo« in to je Sveti duh. Sveti Duh diha v Cerkvi, on jo prezračuje, osvežuje in prečiščuje. Kdo drug je navdihnil pot ljubezni materi Tereziji, pot darovanja Maksimilijanu Kolbeju, pot misijonarjenja Frideriku Baragu, pot ljubitelja svojega naroda Antonu Martinu Slomšku? V vsakem času deluje Sveti Duh in celo slabi voditelji Cerkve ga ne morejo ovirati. Ni iskreno, če valimo krivdo na pastirje Cerkve, sami pa ne prislunemo šepetu binokostnega vetra...

Cerkve ima v svojem naročju »pismo ljubezni« - sveto pismo. Četudi je mogoče kdaj pa kdaj podoba Cerkve stara, prašna, utrujena, naveličana, brez zani-

manja za moja vprašanja pa nam vendar vedno daje to enkratno, sveže, osebno, do smrti zavzeto in od svete ljubezni prevzeto pismo. Vedno je vsakomur dostopno. In mati Cerkve nam bo vedno razložila, če česa ne razumemo pa četudi ne tako simpatično kakor spremljevalka na letalu.

Cerkve, ta navidezno groba in robata pečina, ima vendarle v svojih nedrjih sedem čudovitih studencev. Nikdar ji ne zmanjka kopeli prečiščenja in osvežitve, nikdar ji ne zmanjka sveže pitne vode in močnega okrepcila. Tako preprosti so po svoji zunanji podobi sveti zakramenti - teh sedem vrelcev za vsa obdobja od rojstva do smrti - tako, da nas, razvajene od restavracij, bank in hotelov, ne prevzamejo kaj dosti. Pa vemo, »ni vse zlato, kar se sveti«! Kolikokrat nas je terna in nerodna spovednica v nekaj minutah razbremenila!

Cerkve ni in ne more biti nadomestilo za družinsko življenje, športno društvo, kulturna srečanja, politične stranke. Cerkve je in ostane poroštvo, da je človek več kot to, kar se vidi, da je človek bitje večnosti, da ga ne more noben gospodar zemlje »odpoklicati« iz življenja. Cerkve je poroštvo za človekovo najgloblje dostojanstvo, poroštvo, da more človek napredovati do mere svetosti. Mnogi neverujoči so v tem stoletju vpraševali: »Ostane samo eno vprašanje, ali je mogoče postati svet brez Boga...?«

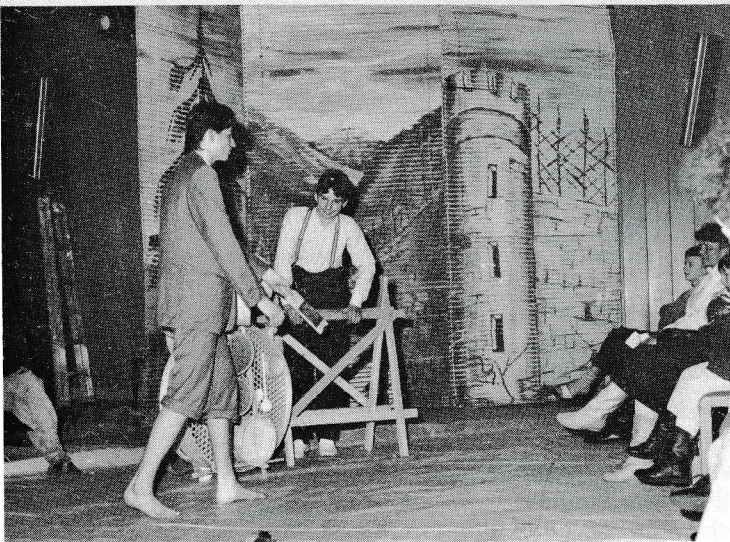
Na to vprašanje še nihče ni dal pritrdilnega odgovora.

DON BOSKOV PRAZNIK V MODESTOVEM DOMU V CELOVCU

V petek, 3. februarja 1989, se je popoldne mladina celovških katoliških domov zbrala v Modestovem domu. Gledališka skupina Koclov vprašaj je predstavila igro Kozlovska sodba v Višnji gori, ki jo je napisal slovenski pisatelj Josip Jurčič. Na ta način so želeli praznovati god svetnika mladih.

Delo je priredil in dramatiziral Janez Vodičar, režiral Rafo Pinosa, za ustrezno sceno in kostume sta poskrbela Živa Drole in Saša Kump, glasbeno pa je predstavo opremil Roman Kutin. Mladi igralci so znova pokazali svoj talent z odličnim in izpiljenim igranjem. Mlade gledalce so navdušili.

Ob 18. uri je sledila sv. maša, ki jo je vodil Peter Olip, med drugimi sta somaševala salezijski inšpektor Stanko Hočevnar

Utrinek s praznika v Modestovem domu

in ravnatelj Modestovega doma Jože Andolšek. Poleg učencev slovenske gimnazije so se maše udeležili tudi nekateri profesorji z iste šole.

Po srečanju v zavodski kapeli so se mladi in starejši zbrali v obednici, ki jim je ponudila priložnost, da so se okrepili in izmenjali novice. Ob 20. uri pa je bila na vrsti že druga predstava, pri kateri so se zbrali starejši gledalci, ki so se prav tako prijetno nasmejali in razvedrili.

M.D.

DA BI BILA RODOVITNA TLA!

Ko smo leta 1987 blagoslovili novi zvonik naše župnijske cerkve, smo sklenili, da se z delom za potrebno popravilo božje hiše, oz. našega skupnega doma ne bomo ustavili. Ta sklep ni ostal brezploden. V septembru 1988 smo se usmerili k podružni cerkvi Kristusa Kralja na Zgornjih Škofijah. Ker je bila ta posebno potrebna zunanje in notranje obnove, smo jo izbrali najprej. K temu nas je nagibala tudi misel na 50-letnico blagoslovitve te cerkve, ki se je bližala.

Praznik smo slovesno obhajali v nedeljo, 20. novembra, to je na praznik Kristusa Kralja. Cerkev je bila za zlati jubilej od zunaj in znotraj vsa v novo ode-ta. Njen sijaj je povečal še lep okras vencev in cvetja. V poseben božji blagoslov na praznik nam je bil obisk škofa dr. Janeza Jenka; vodil je somaševanje skupaj z inšpektorjem Stankom Hočevnarjem in še z drugimi du-

kratke novice

hovniki iz sosednjih župnij. Evharistično slavje je vse župnijsko občestvo, v obilnem številu zbrano v cerkvi, posebno vezalo v eno. Pa tudi ubrano petje župnijskega pevskega zbora in po maši procesija po vasi, s kipom Kristusa Kralja. Ob tem slavju so srca začutila, da je v tem našem nemirnem času pri Kristusu Kralju posebno lepo in varno. Bog daj, da bi doživetje tega praznika resnično ostalo v srcih zlasti, da bi v nas našle rodovitna tla spodbudne besede iz mašne homilije našega škofa.

Hvala Kristusu Kralju, ki hoče prebivati med nami - v naših srcih. Našemu gospodu župniku Francu Stritarju, ki je vse to zbiral in večkrat ob potrebi poprijel tudi s fizičnimi močmi; za ves njegov trud in skrb naj mu Bog obilno povrne! Truditi se za dobro ni lahko, a ta napor prinaša nam samim in drugim blagoslov.

Člani župnijskega sveta

»BIL SEM V JEČI«

Za štirideset mladih iz Barcelone je to bila enkratna izkušnja. Ne bodo je pozabili. Preteklega 8. oktobra so dvakrat predstavili muzikal »Don Bosko« v barcelonskem zaporu. Povsem naravno, da jih je skrbelo, ali bo gledalcem predstava ugajala. Nas bodo izžvižgali, se je kdo vprašal. Kakšen vtis bomo naredili?

Dvomi so se razpršili po prvih verzih. Prav gledalci prve predstave, bili so najtežji primeri, so tudi zaradi sodelovanja brhkih deklet pozorno spremljali dogajanje, nato pa so sledili tudi Janezovi življenjski zgodbi. Prevzela jih je njegova življenjska pot in glasba.

Da vtis ni trajal le trenutek, so mladi zaporniki bili v gledališki dvorani, so pokazala pisma, ki so jih prejeli mladi igralci.

Luis Miguel je pisal: »Prijatelji in prijateljice, za prihodnost vam želim veliko sreče; da bi vedno posredovali veselje, ki ste ga včeraj podarili vsaj meni osebeno.« Marcel: »Prinesli ste mi nekaj notranjega miru.« Med pismi je bil tudi listek z napisom: »Vzgajajte otroke in ne kaznujte ljudi.«

Mladi igralci so s svoje strani doživeli bogato izkušnjo: »Šele sedaj sem doživel svobodo kot vrednoto,« je zapisal eden njih.

Juan Faner Bagur, salezijanec duhovnik, ki je napisal besedilo, je spomnil na don Boska, ki je prav po izkušnji z mladimi v zaporu trdno sklenil in sklep uresničeval vse življenje, da bo delal za mlade in jim pomagal, da ne pridejo za rešetke ali da doživijo življenjsko polomijo.

Mladi pevci nastopajo v zaporu

Vrhovni predstojnik Egidij Viganò

OSREDNJA MISEL LETA 1989

Dragi člani salezijanske družine! To je vezilo, pomembno povabilo za vse.

Ob koncu jubilejnega leta, ko se oziramo nazaj na dogajanja, najdemo v njih spodbudne »spomine za prihodnost«. Eden izmed najbolj zahtevnih je prikazan v tem vezilu. Želimo, da bi darovi, ki smo jih prejeli, rodili sadove.

Na »Soočanju DB 88« tri tisoč mladih v Turinu se mi je v gneči valdoških dvorišč približala neka mlada živahna gospodična:

— »Vrhovni predstojnik, vam lahko povem besedico na uho?«

— »Seveda, sem komaj uspel odgovoriti, vendar vedi, da je navadno don Bosko povedal besedico na uho svojim fantom?«

In pot je šla naprej proti slavnostnemu šotoru.

Tam sem poslušal na izviren način povedano papeževo »besedo za lahko noč«: »Danes so mladi nekoliko drugačni, dragi don Bosko, ampak so dobri. Sedaj želijo tudi mladi spregovoriti besedo za lahko noč nam na njihov svojski način. Torej pustimo, da nam spregovorijo, čeprav tudi brez besed, s svojimi gibi, kot na prizoru pred nekaj trenutki.«

In nasmejana gospodična se mi še enkrat približa in mi potihoma z veseljem pove na uho:

— »Želim postati sestra hčera Marije Pomočnice.«

— »Dobro! Lepo! Toliko dobrega boš storila!«

Naslednji dan se mi znova v enem izmed dvorišč ob baziliki Marije Pomočnice, pod smehljajočo podobo don Boska, približata drug za drugim dva simpatična mladeniča, da bi mi nekaj zaupala:

— »Gospod Egidij, kako postaneš salezijanec?«

In začne se pogovor o življenju, čeprav kratek.

Zame je to eden izmed najboljših »spominov prihodnosti« stoletnice; da nam slutiti poklicno rodovitnost leta, polnega milosti. Pa kdo ve, koliko »spominov prihodnosti« imate tudi vi. Ne bi bilo prav, da bi te spodbude ostale vklenjene v neko preprosto obujanje spominov. Poklicani smo, da jim omogočimo rodovitnost.

Ob izhodu iz gledališča v nekem južnem velikem mestu so fantje, ki so z velikim zanimanjem spremljali predstavo filma »Don Bosko«, z mladostno navdušenostjo vpili:

»To je naš svetnik! Rad nas ima, razume nas!«

In neki salezijanec, že nekoliko v letih, mi svetuje:

- »Poslušajte, vrhovni predstojnik! Ko bo kakšen sobrat ali kakšna sestra salezijanske družine nekoliko v težavah, ga pošljite, naj si pogleda ta film; gre za veliko sporočilo za naše še kako potrebno poslanstvo v družbi, gre za oznanjevanje veselja

Stoletnica don Boskove smrti je prebudila upanje, ki nas priganja, da s prenovljeno pastoralo poživimo delo za duhovne poklice.

Letošnjo spodbudo, ki bo salezijansko družino spremljala vse leto, je don Boskov naslednik Egidij Viganò namenil delu za duhovne poklice. Objavljamo njegovo razmišljanje o letošnji rdeči niti, ki se bo spleta med različnimi dejavnostmi.

nad darovanjem sebe v poklicu, ki napolni življenje z zadoščanjem. «

Da! Imamo ne samo potreben in lep poklic, ampak tudi nujno potrebnega.

Vezilo nas vabi, da damo konkreten odgovor na upanje, ki se je vzbudilo ob stoletnici. Videli smo, kako je prišla na površje podoba don Boska, ko nosi v sebi poseben pečat trde delavnosti. Papež ga je imenoval »duhovni genij«, »genij srca«. Bil je neutrudljiv apostol za poklice, bogat v razpoznavanju in drznosti v težkih časi! Ko so se praznila semenišča in so jih želeli ukiniti, ali ko so iz Savoje pregnali redovne ustanove, je on delal s prenovljeno iznajdljivostjo za poklice. Leta 1883 je don Bosko zbral podatke o številu duhovniških poklicev, ki so se začeli v njegovih oratorijih.

»Zadovoljen sem, ker smo ugotovili, da je več kot 2000 duhovnikov odšlo iz naših hiš in odšlo na delo v škofijo. Naj velja zahvala Gospodu in božji Materi, da so nam dali toliko sredstev za dobro. « Njegov račun pa še ni bil sklenjen. Drugih 500 njegovih fantov se je vpisalo med kler pred njegovo smrtjo; in potem drugi, katerim je on pomagal razvijati poklic pa so prešli sveti red po njegovem odhodu s tega sveta (Življenjepisni spomini, 5. zvezek, str. 491).

In drugi dokazi, še posebej, če odpremo statistike moških in ženskih redovnih družb, povedo, da je don Bosko znal usmeriti

vsaj 6000 poklicev (prav tam, str. 412).

Poklicna pastorala je imela v njegovem obsežnem delu privilegirano mesto; znal je živeti z drugimi, razločevati, spovedovati, duhovno voditi, ustvarjati veselo ozračje delavnosti, na povečičan način predstaviti velike ideale krščanskega življenja; zanimal se je, tudi z novimi pobudami, za zapoznele poklice. Bil je velik v poklicni pastorali.

Danes se je kulturni prostor spremenil: proces sekularizacije, dobro ekonomsko stanje, vloga ženske, kulturna drža družine, miselni pluralizem, doktrinalna zmešnjava v odnosu do vere, odpad nemalo duhovnikov, padec čuta za greh in čuta, da je Kristusova misijonska dejavnost nujno potrebna pa toliko raznih drobcenih materialističnih modnih muh, so oblikovale ozračje, ki pozna le horizontalni pogled, ki pa je vzrok za škodljivo kratkovidnost, onemogoča, da bi transcendenca in odrešenje bili vrednoti. Potrebno se je znova odpraviti k evangeljskemu oznanilu, prilagojenemu za današnji čas. Vezilo je izrecno usmerjeno na najbolj strateški element prihodnosti: poklici!

Naša salezijanska družina je za mlade, oz. je vedno usmerjena

v dejavnost za prihodnost; po veri dela za jutri; zaradi svoje misijonske podobe je usmerjena v tretje tisočletje.

Zato bi morala iti prenovljena pastorala za poklice v središču njenih skrbi, delovnih pobud, pedagoških usposobljenosti. Treba bo torej vztrajno:

- vneto moliti za delavce na žetvi;
- vzgojna okolja prežemati z velikimi ideali;
- gojiti pogum in pripravljenost za predložitev poklica;
- sprejemati delikatno nalogo pogovora v posameznem duhovnem vodstvu;
- širiti mladinska združenja;
- gojiti evangelizacijo družine in vztrajnost v prepričevanju o lepoti vzgojnega poslanstva staršev - ne gospodarjev;
- širiti zanimanje za poklice celotne cerkvene skupnosti;
- pričevati z (našo) lastno osebnostjo kot sad uspelega poklica.

Dela je dovolj!

Hvala ti, don Bosko, za tvojo izredno in rodovitno stoletnico. Pokazali bomo našo zahvalo z uresničevanjem vezila.

Egidij Viganò

SVETNIK POD LUPO ZNANOSTI

V dneh od 16. do 20. januarja je na Salezijanski univerzi v Rimu potekalo prvo mednarodno znanstveno srečanje o sv. Janezu Bosku. Več kot 400 znanstvenikov z vseh delov sveta je osvetlilo najpomembnejše razsežnosti njegovega dela in poslanstva v Cerkvi. Znanstvena misel je kritično ocenila spise, ki so izšli izpod njegovega peresa, ustanove, ki jih je priklical v življenje in začrtala smeri raziskovanja za prihodnje.

Živahno je bilo vse dni na širokih hodnikih univerzitetnega poslopja. Srečevali so se obrazi vseh barv. Jezikovna mešanica je razodevala, da se je v malem zbral velik del krščanskih dežel. Navsezadnje je to potrdila tudi statistika: na srečanju so sodelovali predstavniki skoraj štiridesetih držav. Vsa predavanja so hkrati prevajali v več jezikov. Pozornost vseh pa je bila namenjena svetniku mladim, da bi ob zaključku jubilejnega

leta številne prireditve zapečatili še s srečanjem raziskovalcev človekove preteklosti in še posebej don Boska v njegovem izvirem okolju.

VRSTA POGLOBLJENIH PREDAVANJ

V petih dnevih so se zvrstila različna predavanja, ki so jih pripravili zgodovinarji in poznavalci salezijanskega dela. Vrsta govornikov je prišla iz Italije, Francije, Španije in drugih dežel. Velik delež so med njimi imeli laiki. Dogajanje je bilo dokaz dejstva, da je don Bosko in njegovo delo postalo zanimiv predmet znanstvenega proučevanja. V pripravi sta poleg salezijanske univerze sodelovala še salezijanski zgodovinski inštitut in pedagoška fakulteta hčera Marije Pomočnice.

Med izrečenimi ugotovitvami bi bilo mogoče razdeliti naslednja področja, ki so bila deležna največje pozornosti. Prvi dan je bila na vrsti predstavitev dosedanjega raziskovanja don Boskovega življenja, dela in ustanov, ki se posebej ukvarjajo s tovrstnim proučevanjem. Posebno mesto med le-temi imajo spisi, ki so izšli izpod svetnikovega peresa, zapisi njegovih učencev in obsežnej gradivo, ki je zbrano v osrednjem arhivu salezijanske družbe kot tudi v drugih arhivih.

Vrsta predavanj je obravnavala odnos, ki je nastal med don Boskom in civilno družbo ter

njenimi ustanovami. Znano je namreč, da je zelo podpiral delo šol, poklicno izobraževanje, urejanje delovnih pogodb, širjenje sredstev družbenega obveščanja.

Pozornost dneva, ko je srečanju predsedoval kardinal Paul Poupard, predsednik papeškega sveta za kulturo, je bila namenjena don Bosku in njegovemu odnosu do cerkvene skupnosti, v kateri je delal. Ni se bilo mogoče izogniti napetosti, do katere je prišlo med svetnikom in turinjskim nadškofom Lovrencem Gastaldijem. Za šolo in gledanje na novonastajajočo deželo je bila značilna »Cerkvena zgodovina«, ki jo je don Bosko napisal. Prav tako pa so predavateljice s šole »Auxilium« v Rimu orisale odnos, ki je nastal med don Boskom in sv. Marijo Dominiko Mazzarello.

V središču don Boskovega dela so bili mladi. Zanje se je odločil hote in njihovi vzgoji namenil vsak korak in sposobnosti, ki jih je prejel. »Vedno sem šel naprej, kot me je navdihoval Gospod in so narekovale okoliščine«, je o svojem delu dejal don Bosko. »Če si don Boska predstavljamo predvsem kot zavzetega vzgojitelja in ne pedagoga, ki bi se ukvarjal s pripravo vzgojnih navodil in spisov, to ne pomeni, da ni imel teoretičnega načrta ali, da bi delal le glede na okoliščine,« je zatrdil prof. Pazzaglia, ki je preučeval don Boskovo odločitev za delo z mladimi in novo vzgojno pot, ki jo je svetnik utiral. Pri uresničevanju

Kardinal Carlo Martini

navdušen zagovornik uporabe sredstev družbenega obveščanja in odprt za širine sveta, kar se je na poseben način pokazalo v misijonskem delu, ki je postalo ena izmed temeljnih razsežnosti salezijanskega življenja. Na ta način je Janez Bosko vstopil v vrsto svetnikov, ki so Cerkev povezali s trenutkom zgodovine in ji predstavili nova pota širjenja evangelija.

Poglobljena predavanja, zavzeto in dolgotrajno preučevanje pa je vendarle pokazalo, da bo Janezu Bosku in njegovemu delu v prihodnje potrebno posvetiti še veliko pozornosti. Njegovo delo se ni končalo z njegovo smrtjo. Po učencih in ustanovah se je nadaljevalo in pokazalo daljnoročnost zamisli, ki jih je postavil kot cilj poslanstva salezijanske družine.

SLAVNOSTNI TRENUTKI

Ob delu v dvorani Pavla VI. so potekale še nekatere prireditve, ki so dajale zborovanju poseben ton. Zborovalci so si lahko ogledali film, ki je nastal v preteklem letu in si ga je po italijanskih kinodvoranah že bilo mogoče ogledati. Prisluhnilo so lahko večeru klasične glasbe. Za vse pa je bil nenavaden večer, ko se je pridružila vrsta škofov, kardinalov in veleposlanikov, ki so se želeli udeležiti slavnosti podelitve častnega doktorata s področja vzgoje, ki ga je milanskemu kardinalu Carlu Mariji Martiniju podelila salezijanska univerza.

Prav v zadnjih letih se je kardinal Martini v več pastirskih pismih obrnil na člane milanske cerkve in jih povabil, da bi s skupnimi močmi reševali številne vzgojne probleme, ki jih ima njegova krajevna Cerkev. Za

zglede reševanja jim je postavil Janeza Boska in prav pred kratkim povedal, kako bi don Bosko odgovoril na težka vprašanja. Pripravil je kratko knjižico in jo naslovil »Don Bosko nam piše«.

Vzgoja je vsakodnevna zavezanost, da rečemo »da« vsemu dobremu in »ne« slabemu, ztrdi kardinal. Danes imamo radi šport, skrbimo za telo, njegovo zdravje in lepoto; vsaj v tolikšni meri pa bi morali skrbeti tudi za utrjevanje duha in njegovih sposobnosti, za rast v krščanskih krepostih, v nadzorovanju nagona sebičnosti in njenih glavnih napak. «

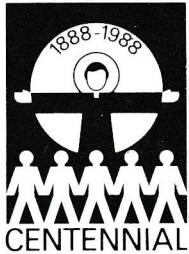
Po kardinalovem globokem prepričanju smo vsi sprejemljivi za vzgojni poseg, vsi se lahko spremenimo. V omenjeni knjižici je svetnika mladih vprašal, kdo bi prvi moral začeti z vzgojnimi delom in prejel dogovor: »Vzgojitelji! So odrasli, imajo pamet in razumejo stvari. Vendar jim je to treba povedati, jih večkrat na to nalogo spomniti in jim pokazati, da niso prepuščeni samim sebi, da vzgajajo v luči evangelija. «

Podelitvi častnega doktorata je sledilo predavanje novega doktorja. Naslovil ga je: Evangelij, don Bosko in mladi. Z globokim poznavanjem evangeljskega sporočila, saj je dolga leta bil učitelj svetopisemskih znanosti na papeškem bibličnem inštitutu in njegov predstojnik, je odkrival vzgojno moč božje besede in sodelovanje, ki ga je v tem procesu pokazal Janez Bosko. Mladi so mu prisluhnilo, ker je bil povezan z Bogom in jim je želel več kot le srečo in zadovoljstvo vsakega dne. Med italijanskimi katoličani ima kardinal Martini velik ugled, zato njegova beseda vselej prinese širok odmev.

B.K.

tega cilja so mu bile v veliko pomoč ustanove, ki jih je prevzel iz okolja ali jih je sam priklical v življenje. V prvi vrsti je to bil nedeljski in nato vsakodnevni oratorij, kjer so mladi našli dom, cerkev in možnost za izobraževanje. Le-temu je namenil še tečaje in druge možnosti pridobivanja izobrazbe. V vzgojni proces je vključil tudi gledališče in glasbo. Velik cilj njegovega prizadevanja so bili številni cerkveni poklici. Posebna raziskava je spregovorila o tem delu. Ni bilo mogoče spregledati zakramentalno razsežnost vzgoje. Številna pričevanja nam povedo, da je velik del moči posvetil delu za vredno prejemanje zakramenta pokore in evharistije.

Zadnji dan so zborovalci posvetili pozornost pogledu na don Boskovo osebnost in nekatere vidike, ki so jo povezali s kulturo, iz katere je izhajal. Z vsem delom (šole, tisk, pridiganje, gledališče) je bil vzgojitelj ljudstva,

SKLEP DON BOSKOVEGA LETA

Mesec januar je bil prepleten s praznovanji, ki so bila postaje v pripravi na sklep leta praznovanj, na zadnjo nedeljo v mesecu.

Najprej so se pokazali Želimeljci, ki so s pesmijo in besedo prikazali don Boska kot delavca za duhovne poklice. Slavnostni nagovor je podčrtal to razsežnost njegovega življenjskega poslanstva.

Na drugo nedeljo v januarju so poseben pečat dali pevci rakovniške župnije. Kar štirje zbori so skupaj z instrumentalisti predstavili izbor božičnih pesmi, ki so v prazničnih dneh donele v rakovniški cerkvi, vmes pa so vpletli še melodije v čast svetniku mladih. Običajno je pesem odraz srca, človekove notranjosti, zato zelo zgovorna govornica. Govornik nas je posebej spomnil na veselje kot stalno sestavino don Boskovega vzgojnega dela in poudaril, da bi to morala biti razsežnost življenja vsakega kristjana. Na žalost ni vedno tako.

Hčere Marije Pomočnice so v jubilejnem letu doživele veliko priznanje, ko je papež Janez Pavel II. septembra preteklega leta njihovo gojenko Lavro Vicuno prišel med blažene. Predstavile so nam njeno življenje in trdno odločenost, da materi pomaga do zglednega krščanskega življenja in ureditve odnosa s Kristusom. Spoznali smo Lavrin lik in moč navdušenja, ki gori v mladih za visoke življenjske cilje.

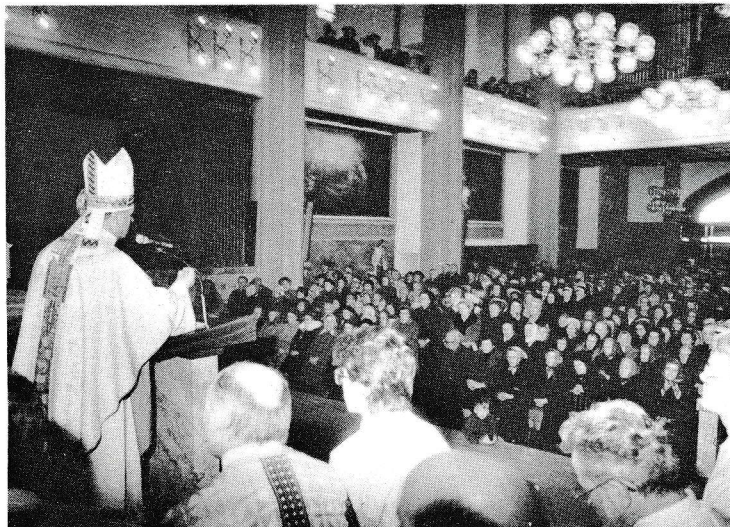
Januar pa je bil tudi mesec zavzetega dela za pevce rakovniške in kodeljevske župnije, ki so se pripravljali, da ob spremeljavni instrumentalistov izvedejo mašo v čast sv. Janezu Bosku, ki jo je skomponiral salezijanski duhovnik Ivan Florjanc. Številne vaje so bile potrebne, da so zahtevno delo dobro izvedli in praznični nedelji, 29. januarja, ko je bila osrednja slovesnost ob zaključku don Boskovega jubilejnega leta za salezijansko družino pri nas, vtisnili globoko versko in umetniško doživetje.

Za to priložnost je Rakovnik obiskal beograjski nadškof dr. Franc Perko, vodil bogoslužje in nagovoril zbrano občestvo, ki je napolnilo Marijino svetišče. Ob svetnikovem zgledu je vse povabil, da bi nadaljevali njegovo de-

lo in tako uresničevali poslanstvo vse Cerkve, ki skrbi, da ima vedno zadosti apostolskih delavcev. »Duhovni poklic je poklic vsakega kristjana, da v sebi in v drugih uresničuje najbolj fantastičen načrt, po katerem človek prehaja v večno svobodo božjega kraljestva,« je zatrdil metropolit Perko. Vsi člani cerkvene skupnosti pa smo na izviren načrt odgovorni tudi za poklice, katerih osrednja skrb bo delo za rast tega božjega kraljestva. Za zgled nam je dal don Boskovo mater Marjeto, ki je s trdim delom, molitvijo in žrtvovanjem pomagala, da je sinov duhovni poklic dozel in odseva še v naš čas.

Stopamo v čas, ki išče Boga in bodo njegovi pričevalci še bolj iskani. Potrebujemo ljudi, ki bodo Bogu blizu, z močno duhovno

Med nagovorom nadškofa dr. Franca Perka

energijo, s katero bodo človeku pomagali, da bo Bogu vedno bliže.

Svojevrstno obeležje prazničnih dni so postavili slikarji, ki so z govorico barv odgovorili na »probleme mladih«, s katerimi se je srečeval Janez Bosko in vzgojitelji tudi v našem času. Sedem jih je razstavilo svoja dela; bilo si jih je mogoče ogledati na hodniku ob cerkvi.

Veliko je bilo v preteklem letu zapisanega o trajnih sporočilih, ki jih je don Bosko prispeval v zgodovino življenja Cerkve in vzgojnega dela. Za prihodnost bo ostalo še veliko priložnosti, da to bogastvo postane del našega časa.

UTRINKI IZ ŽUPNIJE SV. JANEZA BOSKA

Kakor je mesec maj ves posvečen Mariji, tako je december poln ljubezni, dobrote, pričakovanj otroškega veselja in vsega lepega.

Tudi za župnijo sv. Janeza Boska v Mariboru je bil ta mesec, v katerem obhajamo najlepši družinski praznik, precej razgiban.

Že prva adventna nedelja je bila vsa v nekakšnem pričakovanju. Za predvečer sv. Miklavža so otroci pripravili kratek program, med katerim je prišel Miklavž s svojim spremstvom, angelčki in parklji. Veselje je bilo na višku in nestrpnosti konec, ko se je izkazalo, da je naših 150 otrok, ki se jih je ta večer zbralo,

Srečanje mladih Mariborčanov z Miklavžem

skoraj enako pridnih, zato so bili vsi enako obdarovani. Miklavžu so ob slovesu obljubili, da bodo ostali dobri in se trudili, da postanejo še boljši. Obljubil jim je, da jih bo prihodnje leto spet obiskal.

Le nekaj dni zatem smo obhajali praznik Brezmadežne, na katerega smo se pripravljali z devetdnevnicco. Za nas bi moral to biti najlepši praznik, saj je bila prav na ta dan pred tremi leti ustanovljena naša župnija.

Božična devetdnevnicca je vsak večer zbirala otroke in odrasle, vse, ki so odprti za sprejem in rojstvo novega, lepega. Pripravljali smo se z vero in željo, da bi betlehemski mir prevzel naša srca, naš narod, ves človeški rod. Čutiti je bilo, da sleherni izmed nas, kakor Marija na poti v Betlehem, nosi v sebi Jezusa. Duša vsemu sta bila naš župnik Jože in kaplan Blaž. Njunim tako nazorno podanim zgodbam potovanja sv. Družine iz Nazareta v Betlehem so poleg otrok navdušeno sledili tudi odrasli, ki so se vsak večer udeleževali devetdnevnicce. Čez sto otroških glasov je večer za večerom pozdravljalo »Kralja, ki prihaja, pridite, molimo!« Po obhajilu smo v zahvalo zapeli še »Moja duša poveličuje Gospoda«. Kot slamice v jaslice Jezusu

so otroci vztrajno prinašali svoje majhne žrtvice, odpovedi, premagovanja in dobra dela.

Božični večer - nismo čakali zaman! Že ves popoldan se je nad Mariborom razlegal odmev novih stolnih zvonov, ki je oznanjal mir, toplino in ljubezen božične noči. Prinašal je veselo sporočilo, da je Bog postal človek. Pri otroški božičnici je bila kapelica polna do zadnjega kotička. Otroci so sedeli kar po tleh ob skrbno pripravljenih jaslicah. Njihovo ubrano petje in zavzeto sodelovanje pri sv. maši je pripomoglo k še bolj globokemu doživetju božičnega večera, ki se je ponovilo pri polnočnici. Ob stisku rok je bilo čutiti, da smo vsi ena sama velika družina. Ob koncu sv. maše smo si še enkrat kar nekam spontano zapeli »uspavanko Jezušku« skupaj s tisoči in milijoni človeških src po vsem svetu. Čudno - nikomur se ta večer ni mudilo.

Sleherno rojstvo človeka prevzame, koliko bolj ga potem lahko prerodi rojstvo Boga samega! Odprti za njegovo sporočilo smo polni njegove ljubezni odhajali na svoje domove in prinašali oznanilo pastirjem - svojim najdražjim.

M.K.

»ŽENA BOŽJI DAR ČLOVEŠTVU«

Marijino leto ni ostalo brez sadov. O tem nam govori tudi velika zavzetost za pravilno predstavitev ženskega vprašanja, ki je v današnjem svetu tako aktualno. S tem v zvezi imamo kar dva pomembna dogodka:

- kongres, ki so ga imele hčere Marije Pomočnice v Frascati (Italija) na temo **Za vzgojo žene danes** (Vzgajati ženo, da bo znala sprejeti izzive sodobne stvarnosti in pri tem ohraniti bistvo svoje ženskosti);
- papežev apostolsko pismo **Mulieris dignitatem**, ki še potrjuje ugotovitve, do katerih je prišel kongres.

1. KONGRES ZA VZGOJO ŽENE DANES

Pripravila ga je papeška univerza vzgojnih znanosti Auxilium. Kongres nam nudi veliko materiala z globokimi idejami in tehtno vsebino. V tem kratkem članku nam ne bo mogoče zajeti niti majhnega dela vseh problemov, ki jih je kongres obravnaval in zbrati pobud, ki nam jih daje. Za to pa se bomo omejili le na kratko poročilo.

Kongres je bil pripravljen kot prispevek Družbe hčera Marije Pomočnice ob praznovanju don Boskove stoletnice k poglobitvi salezijanskega vzgojnega načrta v luči II. vatikanskega zbora. Na kongresu je sodelovalo 110 izvedenk za probleme ženskega vprašanja z vsega sveta (med njimi tudi Slovenka s. Vida Žabot).

Tema **Za vzgojo žene danes** je bila izbrana v skladu s sploš-

nimi smernicami za pouk in vzgojo deklet s ciljem pomagati ženi do polne zrelosti po salezijanskem vzgojnem načrtu. Pri delu so morale udeleženke upoštevati družbene kontekste in kulturna okolja, v katerih živijo žene in dekleta po raznih delih sveta.

Senatorica M. Eletta Martini je poudarila pomen kongresa: »Zelo pomembno je,« je rekla, »da damo prispevek k ženski problematiki, ki temelji na razmišljanju o kulturnih situacijah žene. Značilno pa je, da ta prispevek prihaja s strani papeške univerze, ki jo vodijo žene same in je edinstvena ustanova te vrste v Cerkvi. To pa daje vrednost pogovoru o ženi, ki je danes največkrat banalizirana in popredmetena.«

Na začetku je ena izmed predavateljic v sintezi prikazala aktualnost in zapletenost problema ter pregled tematike kongresa. Sledila so razna predavanja, ki so obravnavala naslednje probleme:

- razmerje med moškim in žensko
- žena in teologija
- žena v službi Cerkve
- zakonodaja in žena.

Teme so bile poglobljene pod različnimi možnimi vidiki; pedagoškim, filozofskim, antropološkim. Ni manjkalo predavanje o ženi v božjem načrtu, ki ga je v polnosti uresničila Marija iz Nazareta, žena novega človeštva. V drugem delu kongresa je bil po-

Pogovor med predavanji, na desni s. Vida Žabot

udarek na velikih vzgojnih ciljih, metodoloških spodbudah in razmerah za vzgojno navzočnost med mladimi današnjega časa.

Poročila in razprave so položile trdne temelje za nadaljnjo izgradnjo modernih metodologij, ki so v skladu z novimi pedagoškimi smernicami in bodo zmožne predložiti dobre vzgojne načrte za vzgojo žene, zlasti mlade žene v družbi, ki se nenehno spreminja.

Moški in ženske so osebe, ki »se uresničujejo v zgodovini na sebi lasten način v medsebojni povezavi in pod vplivom kulture«, beremo v sinteznem dokumentu. »Kljub temu pa obstajajo ovire, ki preprečujejo ženi, da bi dala svoj izviren in kritičen prispevek ter, da bi imela tudi ona pravico postavljati svoje predloge. Če je na eni strani prišlo do izboljšanja v zakonodaji in družbenih ustanovah, pa je po drugi strani še vedno vidno podcenjevanje in popredmetenje žene s strani ideologij, sredstev družbenega obveščanja... Naleti pa na težave tudi pri vključevanju v razne družbene ustanove.«

Dokument določa tudi nekatere dolžnosti, kot so:

- pospeševati prave vzgojne skupnosti, sposobne nenehnega načrtovanja in preverjanja, odprte za sodelovanje tudi z drugimi pomembnimi ustanovami območja s ciljem ustvariti družbo, ki bo upoštevala potrebe človeške osebe;
- ustvariti razmere za pravilno koedukacijo, ki naj pomaga tako moškemu, kot ženski ohraniti lastno izvornost, kar jima bo omogočilo, da se bosta obojestransko in harmonično dopolnjevala;

- pospeševati zavest pravega pomena telesnosti kot vrednote, ki je izraz človekove osebnosti v stiku s svetom in v razmerju drugih;
- poglobiti študij in pomen dimenzije materinstva (tudi duhovnega);
- imeti pred očmi, da je poklic žene tudi ustvarjati kulturo in graditi zgodovino po božjem odrešitvenem načrtu;
- usposobiti žene, da bodo znale prav in kritično uporabljati govorico družbenega obveščanja in jo izkoristiti tudi za posredovanje svojih predlogov.

2. APOSTOLSKO PISMO MULIERIS DIGNITATEM JANEZA PAVLA II.

Enako dostojanstvo moža in žene, ki sta bila oba ustvarjena po božji podobi in sličnosti ter poklicana, da z odkritosrčno obojestransko podaritvijo samih sebe izražata božjo ljubezen do ljudi, je Janez Pavel II. močno poudaril v apostolskem pismu *Mulieris dignitatem*.

»V Marijinem letu se Cerkev želi zahvaliti Presveti Trojici za skrivnost žene; za vsako ženo posebej in zato, kar predstavlja večne temelje njenega ženskega dostojanstva ter za »velike stvari«, ki so se v človeški zgodovini po njej uresničile. Končno: ali se ni v njej in po njej uresničilo to, kar je v zgodovni človeka na tem svetu najvišje; dejstvo, da je sam Bog postal človek?«

»Cerkev se torej zahvaljuje za vse in za vsako posamezno ženo: za matere, sestre, poročene žene; za žene, ki so Bogu posvetile svoje devišstvo; za žene, ki se

posvečajo toliko človeškim bitjem, ki pričakujejo ljubezni; za žene, ki bedijo nad človeškim bitjem v družini, ki je temelj in znak človeške skupnosti; za žene, ki delajo v poklicu; za žene, ki jih pogostoma težijo velike družbene obveznosti, za »popolne« pa tudi za »šibke žene« - za vse: tako kot so izšle iz božjega Srca v vsej lepoti in bogastvu njihove ženskosti, ki jo je objela božja ljubezen; tako kot skupaj z moškim potujejo po zemlji, ki je v času »domovina« človeštva pa se vendar večkrat spremeni v »dolino solz«; tako, kot skupaj z moškim deli odgovornost za usodo človeštva...«

»Cerkev se zahvaljuje za vse načine, s pomočjo katerih se izraža ženski »genij«, ki se je razodeval v teku zgodovine med vsemi ljudstvi in narodi; zahvaljuje se za vse karizme, ki jih Sveti Duh daje ženam v zgodovini božjega ljudstva, za vse zmage, ki so jih žene izbojevale v veri, upanju in ljubezni, zahvaljuje se za vse sadove ženske svetosti.«

»Cerkev istočasno prosi, da bi bila neprecenljiva »razodetja« Svetega Duha, ki jih je obilno razlil na te »hčere« večnega Jeruzalema, pozorno priznana in uveljavljena, da bi tako bila v korist Cerkvi in skupnosti, zlasti v današnjem času. Ko Cerkev premišljuje o svetopisemski skrivnosti »žene«, moli, da bi vse žene v tej skrivnosti našle same sebe in svoj vzvišeni poklic. Marija, ki gre pred vso Cerkvijo po poti vere, ljubezni in popolnega združenja s Kristusom, naj v tem letu, ki smo ga njej posvetili na pragu tretjega tisočletja po Kristusovem prihodu, te sadove tudi izprosi.«

prir. s. Ivana Bizjan

TI NISI SPOSOBEN VZGAJATI OTROKA

KAKO VZGAJAMO OTROKA - MAJHEN PROGRAM

»Ne moreš vendar zahtevati od dveletnega otroka, da bo vedel, kaj dela!« Marjanin glas je zvenel jasno in razburjeno.

Ni bilo prvič, da je njuna mala hčerka povzročila prepir med staršema. »In če to morem!« je Viljem neizprosno jasno pristavil: »Otrok mora narediti, kar rečeš. Če si mu prepovedala odpreti vrtna vrata in samemu iti na cesto, potem se mora tega držati. In potem je nesmisel, da vidim Moniko, ko prihajam domov, kako precej daleč od hiše teka sama naokrog.« Kar se je začelo kot diskusija o skupni vzgoji, se je sedaj izrodilo v osebne napade in obtoževanja: »Ti sploh nisi sposoben, da bi pravilno vzgajal otroka!« Po tej uničujoči obsodbi se je Viljem obrnil in pustil svojo ženo. Vrat tudi ni zaprl povsem tiho za sabo. Odpravil se je v kuhinjo, da bi si priskrbel kaj užitnega. Po osmih urah dela je prišel domov znatno lačen.

SPOZNATI PREDPOSTAVKE STARŠEV

V pečici je našel svojo najljubšo jed, ki jo je Marjana znala pripraviti še boljše kot njegova mama. To ga je uglasilo za spravo. Kar takoj se je prestavil v svojo rodno hišo, v kateri se beseđa vzgoja ni nikoli izgovorila.

Njegovi štirje bratje in sestre in on so na kmetiji delili težak delavnik s svojimi starši, ki so jih uporabljali in jih vsako prosto minuto priganjali k delu. Tako težke in z delom izpolnjene mladosti si Viljem ni predstavljal za svojo hčerko. Toda rad bi se izognil, da bi bila razvajena in pomehkužena. O tem se hoče pogovoriti z Marjano.

Še isti večer ji je začel pripovedovati, kako je bilo pri njih doma. Nekaj je že slišala, toda večinoma ji je to bilo tuje. Komaj si je predstavljala, kajti njeno otroštvo v mestu je bilo popolnoma drugačno. Ko jo je vprašal po tem, je pripovedovala, česar se je sponinjala: o svoji materi, ki je svojim otrokom sicer pogosto kaj prepovedala, toda večinoma zaman. Kajti preko očeta sta obe hčerki končno mogli doseči vse. Tako se je Marjana naučila, kot pravi, »ne gledati tako ozko. Prepovedi se lahko držimo - ali pa tudi ne.« To ni bilo tako bistveno. Šele sedaj se je Marjana zavedela, kako strašno je pravzaprav, da lahko izigravaš očeta proti materi in mater proti očetu; da ni nikoli postavljenih jasnih meja. Pri njih ne sme biti tako. Zato se glasi prvi skupni sklep, ki sta ga mlada zakonca izrazila: Midva starša morava biti pri vzgoji enotna. In ker sta oba hotela pred Bogom odgovorno vzgajati svojega otroka, sta naredila skupaj majhen »vzgojni program«.

TRI VODILNE LINIJE ZA VZGOJO

1. Enotnost

Da so starši enotni v tem, kar pravijo in hočejo, da vidijo to kot predpostavko, da otrok ve, na kaj se lahko zanese. Marjana pravi k temu: »Jaz se gotovo nisem nikoli dobro naučila, kako sprejemati meje. Zato tudi Moniki ne morem postaviti nobene omejitve. Strašno težko mi je, reči ji »ne«, tudi če vem, da bi bilo prav.« Zato ji je Viljem obljubil, da ji bo pomagal ostati dosledna.

2. Jasnost

Oba se hočeta naučiti svoja navodila dajati jasno in nedvoumno. Ne: morda bi mogla ti ... ali: bilo bi boljše, če ti tega ne storiš...

In ko so navodila enkrat jasno povedana, naj tudi veljajo, kot so bila izrečena. Da mora ostati da in enkrat dosežen ne se tudi z laskanjem ne sme spremeniti v da. Marjana želi prenehati groziti s kaznimi, ki jih nima namena zares uresničiti.

Razumela je, da s tem sproti jemlje vrednost lastni besedi. Če se mora Monika naučiti, da zaupa materi, potem se lahko zane se na to, kar ji mati pove, in vedeti, da je to resno mišljeno. Da oče in mati stojita za svojo besedo in enkrat dano obljubo tudi izpolnita.

3. Povabilo

Oba starša ne mislita svojo hčerko samo vzgajati, ampak jo sprejeti v svoje srce in v svoje življenje. Hočeta jo sprejeti tako, kot je, tudi z njenimi slabostmi. Čutiti mora, da je pri svojih starših vedno dobrodošla, enako, če je bila pravkar poslušna, ali pa je naredila napako. Starši hočejo svojega otroka vzeti resno, kot lastno majhno osebnost, ki je pogosto drugačna, kot pa so si predstavljali svojega otroka. Toda taka, kot je, naj bi našla prostor pri njih in če mogoče, naj bi ne ostala edini otrok.

Ko sta zapisala svoje tri vodilne linije, sta se Marjana in Viljem zavedela, da teh temeljnih stavkov brez molitve in prošnje za svojo hčerko ne bosta mogla držati.

J.Ž.

DRUŽINA PRED MARIJO

Brezmadežna Devica, naša Pomočnica, danes se naša družina želi posvetiti tebi.

- Ti, izbrana hčerka nebeškega Očeta, si v svoje življenje v polnosti sprejela njegov načrt odrešenja.
- Ti, ljubljen nevesta Svetega Duha, poslušna in povsem odprta za njegovo delovanje, si postala Kristusova mati.
- Ti, prva in najboljša učenka svojega božjega Sina, si mu zvesto sledila vse do Kalvarije, sprejela si in bila deležna njegovega trpljenja za odrešenje bratov; tako si postala mati Cerkve in pomočnica kristjanov.
- Ti, v svojem času pozorna in zavzeta žena, si prva v zgodovini človeštva in voditeljica božjega ljudstva, ki roma.
- Zaradi tega se danes obračamo nate s sinovsko ljubeznijo in polnim zaupanjem.

Glej z materinsko naklonjenostjo na našo družino, ki te želi sprejeti v dom kot vzor, učiteljico in mater, da bi rastle in zorela po božjem načrtu.

- Vsak dan oživljaj milost našega krščanskega zakona, da bi bila ljubezen močnejša od vsake slabosti in krize, s katerimi se srečuje naša družina.
- Stori tako, da bo po Jezusovi navzočnosti in milosti Svetega Duha, ki je vir božje ljubezni, naša družina postajala resnična "domača Cerkev", svetišče življenja in ljubezni, da bodo naši otroci v njej našli trdno oporo za rast v resnici in ljubezni.
- Napravi nas pozorne za božjo besedo, vztrajne v molitvi, zavzeto navzoče v svetu, močne pričevalce v vsakdanji zgodovini pravega življenja po veri in pripadnosti Jezusu našemu Gospodu.

Marija, ostani vedno med nami, v veselju in preizkušnjah. Vodi za roko vsakega člana naše družine, da se bomo nekoč, čeprav sedaj stopamo po različnih poteh, s teboj združeni srečali v raji in za večno prepevali slavo Očetu. Amen.

MOLITVENI NAMENI

Dragi molivci za duhovne poklice, vaš voditelj g. Jože Pungerčar me je povabil, naj bi vam v tem letu pisal mesečne molitvene namene. Zelo rad to storim in zelo vam zaupam, da boste zaupno, vztrajno in zbrano molili. Tako bomo vsi vedno bolj eno v Jezusu Kristusu.

SPOŠTOVANI MOLIVCI!

Za božične praznike in novo leto ste mi mnogi pisali in mi zaželeli vse dobro. Ker se vsem nisem mogel osebno zahvaliti, se vam po tej poti najlepše zahvaljujem in tudi vsem vam želim obilo božjih dobrot v tem letu, posebno pa še varstva Marije Pomočnice. V letošnjem pastirskem pismu nam naši škofje priporočajo molitev. Tudi jaz vam priporočam, da poživate svoje molitve za nove duhovne poklice. In ko molite za nove poklice, vključite v to svojo molitev tudi te, ki so že na tej poti, da vztrajajo v svoji odločitvi.

Ker so že pred nami velikonočni prazniki, vam vsem želim obilo milosti od vstalega Zveličarja. Trpeči Kristus na križu pa naj tolaži in daje svojo pomoč v trpljenju našim bolnim molivkam in molivcem. Vključujem vas v molitev in vse prav lepo pozdravljam!

*Jože Pungerčar
Želmlje 46
61292 Ig pri Ljubljani*

MAREC

Čas posta in začetek velikonočnega časa. Obhajali bomo največje praznike, spominjali se bomo največjega dogodka: zlo je premagano, Ljubezen je vstala iz groba. Molimo za vse delivce zakramenta božjega usmiljena, za vse spovednike, da bi se zavedali svoje vzvišene naloge, se za podeljevanje tega zakramenta pripravljali z molitvijo in odpovedjo, zdravili duše z ljubeznijo Samarijana in vodili ljudi k Bogu z modrostjo svetnikov.

APRIL

Ves mesec bomo s hvaležnostjo vzklikali in prepevali aleluja. Obhajali bomo nedeljo Dobrega pastirja. Prosimo za vse katehete, da bi znali vsakemu veroučencu nuditi tisto duhovno hrano, ki jo potrebuje in tistim, ki jih Bog kliče v duhovne poklice, omogočati popoln razvoj poklica.

MAJ

Obhajamo šmarnice in se veselimo pomladi. Dne 24. tega meseca je praznik Marije Pomočnice ali Marije Pomagaj. Molimo, da bi vsi naši rojaki po svetu vedno bolj zaupali Marijini priprošnji, jo častili kot veliko zavetnico in pomočnico našega naroda in ta dan obhajali kot praznik zvestobe Bogu in materini besedi. Bog namreč more graditi samo na naši zvestobi.

Želim vsakemu izmed vas, da bi vstali Kristus postal gospodar misli, besed, dejanj in načrtov in, da bi mu vedno z veseljem prepevali slavospeve ljubezni.

*Stanislav Hočevar
inšpektor*

K BOGU SO ODŠLI PO SVOJE PLAČILO:

Ana Mohar, Grosuplje
Terezija Gregorc, M. Sobota
Jera Borštnik, Podtabor, duhovniška mati
Ivanka Kotnik, Polzela
Terezija Čapla, Sv. Barbara v Slovenskih goricah
Marija Prelog, Ljutomer
Marija Škrlič, Sv. Trojica-Šivče
Ivana Urbanc, Cerklje na Gor.,
Marija Petrič, Cerknica
Ida Buženel, Plešivo
Marija Kromplek, Ponikve

Rozalija Pust, Sv. Gregor
Rozalija Jazbec
Julijana Bakan, Lendava
Ana Ošljaj, Lendava
Perovšek Pavla, Sv. Gregor
Marija Grut, Kamenščak
Ivan Kašman, Sp. Duplek
Elizabeta Miholič, Bratonce

Naj jih Gospod nagradi za njihovo zvestobo in obilno usliši molitve, ki so jih v življenju izrekle njihove ustnice.

POGLED NA NAŠE DUHOVNE VAJE

Dneve zbranosti in duhovnosti smo začeli meseca februarja v Repnjah, kjer je prvo svetišče Jezusovega Srca na Slovenskem. Nadaljevali smo marca na Miranskem gradu, aprila v Trstu, maja pri sv. Trojici v Slovenskih Goricah in septembra na Brezjah pri naši Materi in Pomočnici.

Iz velike pettisočere duhovne družine molivcev za poklice je v letu 1988 sodelovalo pri duhovnih vajah nad 200 prizadevnih in poglobljenih apostolskih delavcev, molivcev in trpinov, ki svoje delo, molitve in žrtve po Mariji darujemo na Gospodov žrtvenik za duhovne poklice. Izpolnjujemo namreč Učenikovo željo, naj prosimo Gospodarja žetve, da pošlje delavce. S tem namenom prihajamo v duhovnih vajah h Kristusu. V srcih nosimo prošnjo njegovih učencev: »Gospod, nauči nas moliti« (Lk 11, 1). Jezus nam ljubeče svetuje, kako moramo vedno moliti in se ne naveličati (prim. Lk 18, 1).

Ure naših duhovnih vaj so ure dovršenja, oblikovanja, molitvenega življenja in čistega veselja. Molivci duhovnih poklicev imamo svoje geslo: »Sam, sam moram biti. Vse, kar mi je doslej prikrito bilo, moram odkriti. Ne s svojo mislijo, temveč z molitvijo pred svetim iskanjem.«

Višji smo, bolj nas pretresa vihar; bližji nam je nebeški žar, dlje gre oko... V dnevih zbrane molččnosti in molitvenosti dozorevamo v duhovnem življenju,

ki je naše edino bogastvo.

Radi si vzamemo čas za pre-mišljevanje; v njem je vir naše moči. Določimo si čas za molitev; v njej najdemo izgubljeni čas, ki ga med letom zapravljamo po najnižjih dnevnih cenah; največji smo pred svojim Bogom na kolenih. Vzamemo si čas za duhovne pogovore; v njih je vir večne mladosti. Določimo si čas za duhovno branje; v njem je vir

modrosti. Vzamemo si priložnost za dobroto, ker je božja milost v njej. Vzamemo si čas za medsebojno prijateljstvo, ker je v njem klic Dobrega pastirja. Vzamemo si čas za veselje, saj je v njem duhovna ubranost, glasba srca in spev našega duha. Vzamemo si čas za podaritev svoje osebnosti drugim. Naše življenje je namreč prekratko, da bi ostali vase zaprti kot sebični ljudje. Določimo si čas za delo, saj je v njem vsa cena duhovnega uspeha.

Poudarili smo poklicanost dekleta, žene, matere. Ženska oseba je kakor kristalno čist sladkor v grenkobi življenja. Mati je sonce družinskega življenja. Ima najlepši poklic. Zato osrečujmo druge, ker v tem je naša sreča.

MOLIMO ZA DUHOVNE POKLICE

V Cerkvi je bilo vedno veliko takih vernikov, ki so vzeli zares Gospodovo naročilo: »Prositate Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev« (Lk 10, 2). Tudi danes ne manjka molivcev in molivk, ki molijo za svetost duhovnikov in za nove duhovne poklice. V naši domovini so to zlasti naše žene in matere, ki s tiho molitvijo podpirajo žanjce na Gospodovi njivi, ne da bi kdorkoli za to vedel.

Po mnogih župnijah danes obstajajo tudi prave skupine molivcev za duhovnike in za nove duhovne poklice. Tako skupino imamo tudi pri nas na Gočah pri Vipavi. Vseh molivk nas je devetnajst. Vsak dan molimo pri sveti maši po obhajilu molitev za duhovne poklice. Občasno naročimo sveto mašo za duhovne poklice. Vsako prvo soboto in nedeljo molimo pred Najsvetejšim molitveno uro za duhovne poklice. S posebno ljubeznijo opravljamo tudi devetdnevne za potrebe duhovnikov, ki se nam priporočajo za molitev.

Tudi sicer se v naši župniji veliko moli za duhovne poklice. Hvaležni smo Bogu, da je v naši župniji bilo zadnja leta nekaj novih maš. Ni pomembno, da ljudje vedo za naše molitve, dovolj je, da se k molitvi spodbujamo. Želimo si, da bi v naši župniji in v naši domovini nikoli ne usahnilo število vernikov, ki se zavedajo, da je molitev najmočnejše poroštvo za nove duhovne poklice.

Molivke smo zelo vesele Salezijanskega vestnika, ki nam ga pošiljate in se vam iz srca zahvaljujemo. Bog naj blagoslavlja vaše delo v letu, ki je pred nami.

Milka Ivančič

Življenje nam je darovano, da ga damo drugim. Nase pozabimo, pa vedno presrečno bo naše srce...

Pred evharističnim bratom in Gospodom Jezusom smo premislili, da iz evharistije nenehno rastemo (C26). Evharistija nam daje dovršenost (M39). Presveta evharistija obsega duhovni zaklad Cerkev, Kristusa samega, živi kruh, ki nam daje življenje; vabi nas, da hkrati z njim darujemo sebe in svoje delo z molitvami za poklice. S prejemanjem evharistije se molivci v polni meri vcepjamo v Kristusovo telo. Evharistija je studenec in višek našega oznanjevanja (D 5).

Nobeno občestvo, najmanj pa naše molitveno, ne raste, brez korenin in žarišča v obhajanju svete evharistije. Tu se začenja vzgoja skupnosti. Naša medsebojna ljubezen v odlični meri izvira iz evharistične daritve, ki je jedro molitvenega življenja. Zato si molivec duhovnih poklicev prizadeva, da v njegovem življenju odseva to, kar se dogaja na daritvenem oltarju (D 14).

Kristusa smo postavili v sredo svojega življenja in dela.

K njemu nas je vodila Vzgojiteljica, Učiteljica in Mati po dejavni duhovni poti sv. Janeza Boska. Stoletnica njegove smrti je bila za nas znamenje časa. Šli smo po njegovih stopinjah.

Biti molivec je božji poklic in dostojanstvo, hkrati pa zahtevnost in odgovornost. Poziv obsega dve besedi: božji klic in naš odziv.

Molivec se nenehno potrjuje kot apostol in kristjan. V trajnem delu goji lestvico vrednot in kreposti, med katerimi je na vrhu dobrot, njen sad pa edinost Duha. Ponižnost naglaša naš Učelnik kot svoj slog (prim. Mt 11,29). Ne ponavlja sam: Učite

se, kako se ustvarja svet, temveč krotkosti in skromnosti. Ponižen molivec želi predvsem služiti. Ponižnost je namreč služenje.

Naša vodnica je Marija, ki je rekla: »Dekla sem Gospodova«

V Marijini luči beremo na obličju žene sij takšne lepote, ki odseva najvišja čustva, kar jih je sposobno človeško srce; celostno predanost ljubezni; moč, ki se zna ustavljati najhujšim bolečinam; neomajno zvestobo in neutrudljivo delavnost; zmožnost združevati neposredno spoznavanje z besedami tolažbe in spodbude (pr. papež Janez Pavel II.).

Molivka ob gledanju na Marijo odkriva resničnost, kako je mogoče dostojno živeti svojo ženskost in razvijati svoje dostojanstvo.

V Marijanski duhovnosti nismo pozabili omeniti ikone vladimirske Marije, ki je spremljala na poti vere ljudstva svete Rusije.

Znamenje časa: Tisočletnica pokristjanjenja ruskih bratov in sester.

Vladimirska božja Mati izpričuje duha molitve dobrih ljudi, ki izkušajo navzočnost in vodstvo svoje Matere. Na teh ikonah žari Devica kot podoba božje lepote, kot bivališče večne modrosti, kot prva in velika molivka ob Kristusu.

Papež nas vodi k podobi Marije, ki v molitvi skupaj z apostoli pričakuje prihod Svetega Duha.

Mar ni ta slika znamenje trdnega upanja za molivce duhovnih poklicev, ki želijo v bratovskem molitvenem pogovoru poglobljati svojo poslušnost vere ob duhovnih vajah.

Tisti, ki lani niste prišli na Miren, Brezje, Nazarje, Stično in k Sv. Trojici, si vzemite čas in dobro voljo v letu 1989.

Vsi apostoli molitvenega gi-

banja goreče molimo k božji Materi, ki je najboljša mati molivcev, da bi tista, ki s svojimi molitvami podpira Cerkev, v občestvu z vsemi svetimi posredovala za nas pri svojem Sinu in nas učila molitvenega življenja.

Z Marijo, ki naj bo kraljica in vodnica molivcev in vzgojiteljica duhovnih poklicev, ostani mo v ponižnosti, zvestobi in molitvi.

Marija, mati našega duhovnega poklica, nakloni nam milost, da bomo zvesti poklicanosti, ki nam jo je Kristus po tvoji priprošnji naklonil. Daj, da bomo pod tvojim vodstvom veselo hodili po poti, ki drži h Kristusu in njegovim ljubezni.

NAŠA DNEVNA MOLITEV ZA POKLICE IN ZASE NAJ BO:

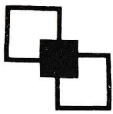
Gospod Jezus Kristus, ti si pot k resničnemu krščanskemu življenju in trajni sreči. Klič ti tudi v našem času mlade ljudi v svojo bližino in sveto službo.

Daj jim moč, da se bodo oklenili duhovnega poklica in bodo tako drugim svetili na poti življenja.

Molivcem duhovnih poklicev daj doživeti, da ni razočaran nihče, ki v Gospoda zaupa z Marijo.

Marija, mati molivcev in duhovnih poklicev, daj, da bomo ob tebi rasli v svetosti, pridobivali nove sodelavce, se pri oltarju radi spominjali drugega ter tako nenehno živeli v božji milosti in medsebojni ljubezni.

Janez Jenko

Božji odrešenijski načrt in izbira poklica

ODREŠENJE OSREDNJA SKRB PAPEŽA JANEZA PAVLA II.

Papež Janez Pavel II. je že eno leto po izvolitvi za naslednika sv. Petra leta 1979 izdal okrožnico *Odrešenik človeka*. Leta 1984 je napisal okrožnico o odrešenijskem trpljenju in leta 1987 o *Odrešenikovi Materi*. Tema odrešenja je eno izmed osrednjih vprašanj, ki navdihujejo in vodijo sedanjega papeža v njegovem vladanju in vodenju Cerkve. Najprej razpravlja o Jezusu Kristusu in pokaže, da je bila in je še sedaj njegova glavna naloga odrešenje človeka. Sredstvo, s katerim odrešuje človeka in s katerim danes Cerkve odrešuje človeka, je trpljenje in glavni sodelavec pri odrešenijskem delu tako Jezusa Kristusa kakor Cerkve, je Jezusova mati Marija. Poznanje osrednje naloge, ki jo papež ima za bistveno nalogo krščanstva, je za vsakega vernika, pač zato, ker tudi on hoče sodelovati s papežem pri delu za Cerkve, izredno pomembno. Če bi se vsi zavedali te naloge in bi vsi delali za isti cilj, bi zagotovo dosegli velike uspehe pri apostolskem prizadevanju.

CERKEV KOT IZVRŠEVALKA ODREŠENJA

Odrešenijsko delo Jezusa Kristusa je imelo svojo pripravo v stari zavezi in se je uresničilo s prihodom Jezusa Kristusa, nadaljuje se pa v zgodovini v novi zavezi v Cerkvi vse do današnje-

ga dne. Glavni uresničevalec odrešenja je Jezus Kristus, njegova glavna sodelavka pri odrešenju je njegova mati Marija, odrešenje pa v novi zavezi vse do danes opravlja Cerkve. Cerkve so najprej božje ljudstvu ali verniki in njihovi pastirji; papež, škofje in duhovniki ter laiki. Vsak na svoj način in v mejah svojih pristojnosti. Celotno odrešenijsko prizadevanje v Cerkvi vodi sveti oče papež.

BOŽJI NAČRT ODREŠENJA V STARI ZAVEZI

Odrešenijsko delo Jezusa Kristusa je bilo v preteklosti, je v sedanosti in bo tudi v prihodnje osrednje božje dogajanje na svetu. Takoj po padcu prvih staršev, zaradi katerega je bilo nujno potrebno odrešenje, je Bog obljubil odrešenika. Ta obljuba se je uresničila v odrešenijskem načrtu, ki se je po zgodovini izvoljenega ljudstva Izraela dovršilo s prihodom Jezusa Kristusa. Gre za pravi odrešenijski načrt, v katerem so bile predvidene osebe in predodločeni dogodki, ki naj uresničijo odrešenje.

KONKRETNI ODREŠENJSKI NAČRT ZA VSAKEGA ČLOVEKA

Načrt pomeni sestav ciljev, sredstev in uresničevalcev, ki opravijo določeno nalogo. Ker je cilj odrešenja vsak posamezni človek, je tudi za vsakega posameznega človeka v božji previdnosti predvideno vse, kar zadeva njegovo odrešenje. V načrtu je

predvideno, kaj naj drugi naredijo za uresničitev odrešenja vsakega človeka, določeno pa je tudi, kaj mora vsak sam storiti za svoje odrešenje. K temu moramo še dodati, da je vsak zadolžen tudi za sodelovanje pri odrešenju drugih. Vsak človek mora najprej samega sebe po božjem načrtu odrešiti, potem pa po pravistem božjem načrtu sodelovati pri odrešenju oseb, ki mu jih je Bog postavil ob njegovo stran.

JEZUSOV NAČRT ODREŠENJA ZA VSAKEGA ČLOVEKA

Odrešenje vsakega posameznega človeka (naslov papeževe okrožnice se glasi *Odrešenik človeka, ne Odrešenik človeštva*) je, rekli bi, osebna zadeva Jezusa Kristusa. Jezus Kristus sam je zavzet za odrešenje vsakega izmed ljudi, Jezus Kristus zato samo predvidi, izdelava in določi odrešenje vsakega človeka. Jezus Kristus ima »izdelan« načrt odrešenja za vsakega človeka.

ODREŠENJE GLAVNA NALOGA ŽIVLJENJA

Ker imamo kristjani lastno odrešenje ali zveličanje za glavno nalogo svojega življenja (pomoč bližnjemu pri uresnitvi njegovega odrešenja pa za pomembno delo krščanske ljubezni), storimo vse, da bi mogli to odrešenje tudi dejansko uresničiti najprej pri sebi in potem pri tistih, pri katerih nas je božja previdnost določila kot pomočnike njihovega odrešenja.

POZNANJE ODREŠENJSKEGA NAČRTA

Prvi korak pri izvrševanju odrešenjskega načrta je v tem, da spoznamo odrešenjski načrt Jezusa Kristusa, najprej vsak sam zase in potem za tiste, ki naj bi jim pomagali pri odrešenju.

PRVI RAZLAGALCI POKLICA SO STARŠI

Prvi, ki bi jim moralo biti pri srcu poznanje odrešenjskega načrta, so za svoje otroke starši (ker otrok vsaj do nastopa mladostne dobe še ni sposoben za končno veljavno odločitev za poklic). S pomočjo božjega razsvetljevanja, ki si ga pridobijo v molitvi in s pomočjo človeške izkušnje in končno še danes s pomočjo antropoloških znanosti lahko, na osnovi otrokovih teženj, ugotovijo poklic za svoje otroke. Pri tem je pomembno krščansko, to je odrešenjsko gledanje na človeka in na svojega otroka.

STARŠI NAJ UGOTOVIJO BOŽJI NAČRT Z NJIHOVIM OTROKOM

Prvo vprašanje, ki si ga starši morajo postaviti je, kaj je Bog ali Jezus Kristus določil za našega otroka. Odrešenje se bo izvršilo najbolje tako, če se bomo ravnali po božji zamisli. V tej božji zamisli ali v tem božjem načrtu je predvideno vse, kar je za odrešenje potrebno. To pomeni, da morajo starši vse, kar je zgolj človeško, kot so ugled, ekonomska gotovost, uspeh v človeških merilih itd., pustiti ob strani in se ravnati po božjih zamislih.

POSREDNO SPODBUJATI OTROKA, DA IZBERE POKLIC, KI MU GA JE BOG DOLOČIL

Drugo, kar naj storijo starši, je poučitev otroka, da je pri izbiri poklica treba najprej ugotoviti, kaj Bog od nas pričakuje, in potem upoštevati pomoč, ki jo nudijo oni pri uresničitvi poklica. To se izvrši najbolje na posreden način. Ko govorimo o različnih poznanih ljudeh, ki jih otrok pozna, pride na vrsto mnogo okoliščin življenja. Med drugim tudi uspeh ali neuspeh, bodisi v živ-

ljenjski nalogi, bodisi v njegovem krščanskem življenju. Med odločilne dejavnike uspeha ali neuspeha sodi tudi pravilna izbira poklica. Ta človek je tako uspešen, ker je v svojem pravem poklicu ali kdo drug je neuspešen zato, ker ni na pravem mestu v življenju, se pravi, da ni v pravem poklicu. Poučenje za otroka je potem povsem jasno: če hočeš biti uspešen, moraš izbrati poklic, ki ti ga je Bog namenil. Tega otroku ni treba pripovedovati. To bo sam spoznal.

Valter Dermota

MAŠNA ZVEZA IN MOLITVENI NAMENI

Bralci našega glasila ste z zadovoljstvom sprejeli informacijo o mašni zvezi. Številni ste se vanjo tudi vključili. Čeprav živimo daleč drug od drugega, nas Marija Pomočnica duhovno združuje.

Vsako soboto ob 7. uri darujemo v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku sv. mašo po VAŠEM NAMENU, spoštovani člani te zveze.

To pomeni, da:

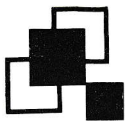
- ni treba posebej sporočati osebnih namenov, ker jih ne vpisujemo, saj jih Bog zagotovo najbolje pozna;
- namen lahko poljubno spreminjate glede na svoje duhovne ali druge potrebe;
- čeprav ste sami vključeni v mašno zvezi, lahko namenjate duhovne darove tudi za svoje pokojne;
- občasno je prav, da izberete namen za potrebe Cerkve, kot so duhovni poklici, krščanska ljubezen, spreobrnjenje grešnikov itd.

Še odgovor tistim, ki sprašujete, če je treba prispevek za mašno zvezo obnavljati vsako leto.

Mašna zveza je bila ustanovljena leta 1902 kot hvaležna zaveza za dobrotnike cerkve Marije Pomočnice. Zato vsaj ob vpisu prispevamo določen dar. Včlanjenje ne preneha, četudi bi ponovno ne prispevali, bodisi zaradi materialnih okoliščin, pozabe ali smrti. Glede obnavljanja svojih prispevkov torej ni nobene določbe, mnogi pa po svojih močeh letno pošljejo kaj v ta namen. Darovi, ki jih bomo dobili od članov mašne zveze v tem polletju, so namenjeni za obnovo glavnega Marijinega oltarja in kapelice nad njim. Že vnaprej za vse Bog povrni!

Tone Lipar

Dopise pošljite na naslov:
Salezijanci - mašna zveza
Rakovniška 6, 61108 Ljubljana p.p.4

VZGAJAJMO Z DOBROTO

Danes starši in vzgojitelji obupujejo pri vzgoji.

Zdi se jim, da otroci in mladi ne sprejemajo nobene besede, ne take, ne take, kot bi bilo vse zastoj ali bob ob steno. Res je, vzgoja nikoli ni bila lahka, danes pa je še težja kot nekoč. In vendar don Bosko in za njim številni salezijanci - tudi v Sloveniji - so imeli čudovite vzgojne uspehe. Zakaj? Zato ker so se ravnali po don Boskovem preventivnem sistemu, ki je metoda dobrote. O tem sistemu govori 15. člen pravilnika DBS:

»V vzgojnem poslanstvu uporablja sotrudnik metodo dobrote, ki jo je don Bosko zapustil svojim sinovom: preventivni sistem. Ta izvira iz pastoralne ljubezni in »se ves opira na pamet, vero in ljubeznivost«:

- uporablja rajši prepričevanje kot zapovedovanje in se vedno sklicuje na notranje bogastvo človeka ter ga postopno napravlja odgovornega za njegovo rast;
- veruje v »nevidno rast milosti v srcu vsakega človeka« in v vzgojno vrednost izkušnje vere;
- ker zaupa v preoblikovalno moč ljubezni, skuša priti do srca in si prizadeva, da bi v drugih izzval do sebe zrelo in čisto ljubezen.«

Švicarski salezijanec Jožef Aubry takole komentira ta bogati člen pravilnika sotrudnikov:

Don Boskov preventivni sistem »izvira iz njegove pastoralne ljubezni« in vsebuje vse vrednote salezijanskega duha. Trije glavni stebri preventivnega sistema so razum, vera in ljubeznjivost.

Don Bosko je bil namreč prepričan, da je vsak mlad človek odprt za resnico ter za srečanje z Bogom in z vzgojiteljem.

Glavno načelo preventivnega sistema je priznanje absolutnega dostojanstva človeške osebe, ker je poklicana k svobodi in k ljubezni. Torej po eni strani spoštovanje in črtanje vsake zunanje ali notranje prisile kot nasilje, grožnja, duševno ali čustveno izkoriščanje (manipulacija).

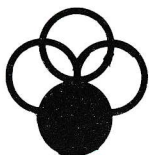
Po drugi strani pa se je treba sklicevati na vse sile in duhovno bogastvo osebe, kajti:

- mlad človek je sposoben razumeti in tudi narediti odgovorne odločitve;
- sposoben je zavzeti se za Boga z ljubeznijo in se odločati pod vplivom Svetega Duha;
- sposoben je svoje vzgojitelje ljubiti, ker čuti, da ga ljubijo in zato hoče odgovarjati z ljubeznijo.

Skrivnost uspeha salezijanskega vzgojitelja je v tem, da veruje v te duhovne zmožnosti mladih, vsaj toliko, da te sposobnosti lahko v sebi razvijajo.

In umetnost pravega vzgojitelja je v tem, da zna pravilno razsvetljevati razum mladega človeka, dotakniti se njegovega srca in prebuditi njegovo vero. Na ta način vzgaja njegovo svobodo za prave odločitve, ki so odpoved prirojeni sebičnosti in odprtost za ljubezen.

I.Z.

»...Na začetku polletnih počitnic sem bil žalosten, ker ni bilo snega in nisem mogel na smučanje. Kaj bom počel ves čas počitnic v zamegljeni Ljubljani? Ko sem se o tem pogovarjal s prijateljem, me je povabil na duhovne vaje. Odločila sva se za Želimlje, ker je on tam že večkrat bil. Prijatelju in vsem, s katerimi sem se v Želimljem srečal, sem hvaležen za čudovito doživetje na duhovnih vajah. Spomini so ostali nepozabni. Sklenil sem, da bom vsak dan odpiral tri knjige: naravo, Sveto pismo in knjigo vesti in tako utrjeval vezi z Jezusom, ki je tudi moja pot, resnica in življenje...«

Matej

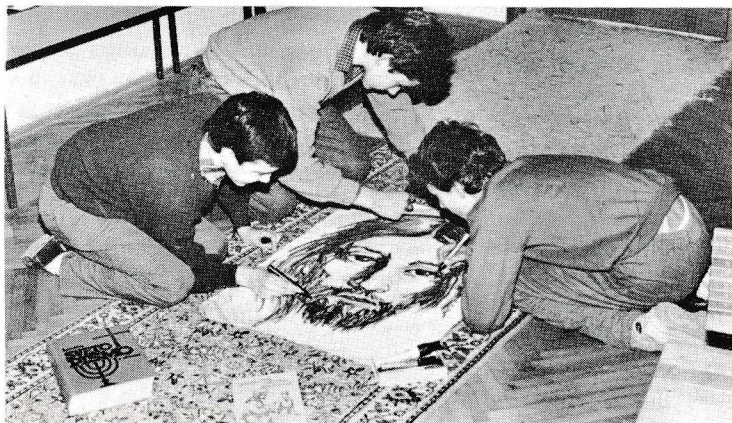
JEZUS - POT, RESNICA, ŽIVLJENJE

Tako kakor Matej s svojim prijateljem so po vsej Sloveniji mnogi fantje in dekleta posvetili nekaj dni počitnic dozorevanju v veri, bogatenju duhovne kulture svojega srca, utrjevanju prijateljstva z Jezusom.

V prijazni želimeljski dolini je bilo kot ponavadi zelo živahno. Prišli so mladi fantje od »štajerskih goric do strme tržaške obale ter od Triglava do Gorjancev«. Prišla je celo skupina fantov iz Mužlje blizu Zrenjanina, kjer delujejo slovenski salezijanci.

Glavna tema je bila: JEZUS - POT, RESNICA, ŽIVLJENJE. Čeprav so za mlade mikavne stranpoti, se prej ali slej radi znajdejo na pravi poti. V svetu, ki je poln zlaganosti, jim odkritje resnice pomirja pomladne viharje in potem laže zaživijo polnost življenja. Glavne misli srečanja nam je navdihoval papež Janez Pavel II. Kmalu po nastopu svoje službe je govoril veliki skupini mladih in jih rotil, naj odpro svoja srca Kristusu ter jih spodbudi: »MLADI, IŠČITE, LJUBITE, PRIČUJTE ZA KRISTUSA!«

Za uvod smo sestavljali Jezusovo podobo, ki je bila razrezana

na več delov. Posamezni deli nam niso veliko povedali, ko smo jih pa sestavili, je bila pred nami čudovita podoba Jezusovega obraza. Podobno je tudi z duhovno podobo Jezusa, v katerega kristjani verujemo. Potrebno je veliko dragocenih delčkov, da Jezus v nas zasije v vsej lepoti in bogastvu.

Zavedamo se, da Jezusa premalo poznamo, zato smo se odpravili na pot iskanja. Po nasvetu modrega človeka smo odprli tri knjige: knjigo narave, Sveto pismo in knjigo vesti. Ob iskanju Jezusove podobe v teh treh knjigah se nam je porodila potreba po ljubezni do Jezusa, živega med nami. Zaslutili smo, da ga lahko ljubimo v euharistiji, pri obhajilu, pri spovedi, navzočega

v Cerkvi, v družinah, posebej še v tistih, ki trpijo.

»Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo na lastne oči videli, kar so otipale naše roke, to vam oznanjamo: Besedo življenja...« (1 Jn 1 sl). S temi besedami nas je apostol Janez spodbudil, da moramo tudi mi to, kar smo našli, videli, »otipali«, podeliti drugim.

Ob pismu osmošolca, ki se v teh mesecih odloča za svoj poklic in čuti, da ga Bog kliče v duhovni poklic, mučijo pa ga tudi določeni strahovi (kako bodo reagirali sošolci, očetov očitek, da premalo moli, strah, da ne bo uspel), so mladi pokazali zdrav čut za smisel darovanja Jezusu v duhovnem poklicu. Ena skupina mu je napisala te nasvete:

»V svojem pismu prosiš pomoči, da bi zmožel reči svoj zmagoviti DA. Zbrani na duhovnih vajah o tem premišljujemo in bi ti radi pomagali, zato ti svetujemo nekaj stvari. Zavedamo se, da je pred teboj pomemben korak, ki ga ni lahko storiti, zato ti najprej obljublamo, da bomo molili, da Ti Bog podari milost pogumne in trezne odločitve. Glede svojih sošolcev ostani miren. Ko bodo videli, da resno misliš, bodo celo veseli tvoje odločitve. Odločaš se ti zase, ker boš ti živel svoj poklic, ne pa sošolci. To, kar ti očita oče, da premalo moliš, se da popraviti z malo dobre volje. Strah pred morebitnim neuspehom se premaga z vero, da ti bo Jezus, ki te kliče, dajal potrebnih milosti za stanovitnost, če boš hotel s temi milostmi sodelovati. Duhovni poklic je darilo, ki ga Bog deli, komur hoče. Ne poskušaj tega božjega glasu v sebi zadušiti. Mnogi mladi čakajo nate, da jim boš prinesel Jezusa...«

Mati z Gorenjske, voditeljica birmanske skupine, ki je s svojo skupino prebrala isto pismo, piše takole:

»Dragi fant! Prebrala sem tvoje pismo. Kaj sem čutila v tvojem pismu? Breme, ki si ga nalagaš. Vedi, vsaka pot v življenje, za katero se odločamo, je težka.

Si sredi oceana, sam, povsem sam... Plavaš proti bregu, na katerem stoji Jezus, ki te čaka. Oglasila se ti je vest. Njo poslušaj. Ko boš plaval proti bregu, na katerem stoji Jezus, valovi ne bodo mirni. Zaletavali se bodo vate in te poskušali oddaljiti od Jezusa. Ti samo zaupaj in mirno plavaj. Okrog sebe boš imel rešilne čolne: molitev, mašo, spoved, obhajilo, vdanost, zaupanje... Primi se za tistega, za katerega veš, da ti je v določenem trenutku najpotrebnejši... Ko boš po dolgih letih priplaval do Jezusa, boš doživel srečo in notranji mir. Ne bo te več zanimalo mišljenje tvoje okolice, niti staršev... Vsi bomo takrat že s teboj pri tvoji daritvi. Sama se te bom večkrat spomnila v molitvi.«

Pri iskanju Jezusove podobe, prebujanju ljubezni do Jezusa in pri sklepu, da se bomo trudili, da bomo Jezusove priče, nam je pomagal tudi film o Jezusu, ki je s svojo daritvijo na križu in vstajenjem izpričal, da nam je prijatelj in da je gospodar nad življenjem in smrtjo.

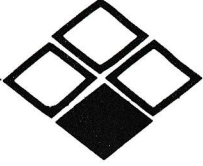
Pri naših srečanjih nas je spremljal tudi svetel zgled Lavre Vikunje, 13-letne deklince, ki jo je papež Janez Pavel II ob 100-letnici don Boskove smrti razglasil za blaženo in jo postavil mladini za zgled krščanske ljubezni.

Prijeten je bil tudi večer ob poučni komediji - Skapinove zvižaje - ki so nam jo zaigrali salezijanski semeniščniki v Želimljem.

S prostovoljnimi prispevki smo se vključili v zbiranje pomoči pri gradnji nove cerkve Svetega Duha v Celju.

Duhovne vaje z odhodom iz doma duhovnih vaj niso končane. Morajo se nadaljevati v našem vsakdanjem življenju. Trinajstletni Boštjan takole piše: »...Tako, ko sem prišel domov, sem pogrnil nočno omarico z belimprtičkom. Nanjo sem postavil Sveto pismo, svečo in cvetje. Preden grem spat, vsak večer kaj preberem in zmolim večerno molitev s prošnjo, da bi Jezusa še naprej iskal, da bi ga resnično ljubil in da me ne bi bilo nikoli sram, da sem kristjan...« Upam, da je takih Boštjanov med mladimi veliko. Bog daj, da bi bilo tako. it

UČENCI SV. BENEDIKTA MISIJONARJI

Iz bule papeža Pavla VI. v novo pozidani benediktinski opatiji na Monte Cassinu 24. oktobra 1964 ob razglasitvi sv. Benedikta za zavetnika Evrope:

»Sv. Benedikt je bil glasnik miru, tvorec edinosti, učitelj civilizacije, blagovestnik krščanske vere in ustanovitelj redovnega življenja na Zahodu... On sam in s svojimi sinovi je sv. Benedikt narodom od Sredozemskega morja do Skandinavije, od Irske do Poljske prinesel krščansko kulturo s križem, knjigo in plugom.«

Srečanje Slovencev s krščanstvom je bilo srečanje z meništvom, katerega največji del je živel po Pravilu sv. Benedikta. Samostani ter sedeži škofij so bili namreč glavni nosilci in središča tedanjega kulturnega življenja v krščanski srednji Evropi, vse do začetkov humanizma in renesanse.

Sv. Benedikt - oče meništva

Pokristjanjevanje Slovencev od 8. do 10. stol. je bilo skoraj v celoti delo benediktincev. Benediktinska duhovnost je bila odločilna pri formiranju slovenske vernosti, gotovo pa je imela velik vpliv tudi na oblikovanje slovenskega narodnega značaja. O redovništvu na Zahodu ni mogoče govoriti, ne da bi se spom-

nili ene izmed največjih osebnosti zahodnega meništva, sv. Benedikta. Božja previdnost ga je postavila na usodno prelomnico 5. in 6. stol., ko je tedanji rimski imperij začel spreminjati svojo podobo in s prihodom novih narodov vsaj v grobih obrisih že nakazal bodočo narodnostno podobo Evrope. V tem procesu obnove Evrope je, tako na duhovnem kot materialnem področju odigral odločilno vlogo tudi sv. Benedikt. Njegovo življenjsko dobo z gotovostjo lahko postavimo v čas med 480/90 (Nursija) ter 550/60 (Monte Cassino). V prvi vrsti je bil sv. Benedikt človek, ki je vse življenje nenehno iskal Boga. To hrepenenje po Bogu je posredoval tudi svojim redovnikom. Na ta način je za dolga stoletja opredelil lestvico vrednot: najprej Bog, nato človek, najprej tisto, kar je duhovno, nato šele materialne potrebe. Celotno življenje in delo njegovih redovnih sinov je bilo in je še vedno podrejeno načelu **MO-LI IN DELAJ**, torej molitev, prepletena s premišljevanjem sv. pisma ter fizično delo. Ta kratki moto, s katerim ponavadi označujemo benediktinsko duhovnost ter redovno pravilo, imenujemo »Regula Benedicti«, ki je sinteza predhodnih pravil in Benediktovih osebnih spoznanj in izkušenj, sta postala takorekoč »rimsko redovno pravilo« in za več stoletij praktično edina oblika monastičnega življenja na

Zahodu. Svoje izkušnje in svoje poglede na redovno življenje je Benedikt uresničil v samostanu na Monte Cassinu, ki ga je ustanovil leta 529. Od tu si je Benediktovo Pravilo počasi utiralo pot v posamezne že prej nastale ali pa nove samostane. Jedro poslanstva benediktinskih redovnikov je v njihovem duhovnem poslanstvu. Zaradi predpisanega fizičnega dela pa so njihovi samostani postali tudi gospodarska in kulturna središča. Značilna poteza njihove duhovnosti pa jim je narekovala vzvišeno poslanstvo nosilca krščanstva poganskim in krivovernim narodom, ki so preplavili Evropo. Prav benediktinski menihi so si povečini prislužili častni naslov apostola narodov: sv. Bonifacij med Germani, sv. Ansgarij med Danci in Švedi, sv. Adalbert med Čehi in Madžari, sv. Avguštin med Angli ter sv. Virgil in sv. Modest med Karantanci.

Benediktinci in Slovenci

Možni prostor za prve stike Slovencev z benediktinci moramo iskati tam, kjer se je slovensko naseljitveno ozemlje stikalo s prostorom tujih narodov: z Bavarci, Langobardi, z naselji starega romanskega prebivalstva.

Na oglejskem področju so se Slovenci v tistem času srečevali z močnim predbenediktinskim meništvom, s središčno usta-

Pogled na samostan Kremsmünster, še vedno pomembno cerkveno središče

novi oglejskih škofov Seminarium Aquileiense v Monasteriu pri Ogleju. Monasterio je bil model za vse oglejske samostane 6. in 7. stol., od koder so odhajali potujoči menihi-misijonarji tudi v Panonijo in Norik. Del teh samostanov je nastal pod bizantinskim vplivom, kot Škocjan ob Soči in Štivan pri Devinu (oba na našem narodnostnem ozemlju). Ti samostani so v 8. stol. prešli na benediktinsko Pravilo, pridružili pa so se jim še drugi, benediktinski že od svoje ustanovitve naprej. Ob nastopu patriarha Pavlina II. (787-802) je bilo oglejsko področje benediktinsko. Pavlinov misijon za Slovence južno od Drave je torej benediktinsko delo. Ljudi za to akcijo pa je dobil iz samostanov, predvsem iz Štivana.

Na bavarskem vplivnem pro-

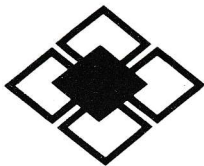
storu so bili stiki z menihi v 7. stol. skromni. Predbenediktinsko meništvu ni bilo tako razvito kot v Ogleju. Benediktovo Pravilo se je v 8. stol. na Bavarskem utrdilo v vseh vodilnih bavarskih opatijah. Tako tudi v Freisingu, Salzburgu in Passau, opatijah, ki so vodile misijon na področju severno od Drave. Karantanski misijon za časa Virgila in škofa Modesta je izključno delo menihov opatije sv. Petra v Salzburgu in njenih prioratov. Škof Modest in menihi so tri priorate ustanovili tudi v Karantaniji, na mestih žive antične tradicije. V ozadju misijonske akcije med Slovenci so se kazale tako značilnosti irskega meništvu, cerkveno-politične tendence bavarskih škofij, kot politični interesi bavarskih vojvod. Tako je v Karantaniji, kljub misijonskim

uspehom, še za časa kneza Hotimira (752-768) in po smrti škofa Modesta (u.763) prišlo do dveh uporov zoper pokristjanjevanje. Hotimir ju je sicer uspel zadušiti, vendar pa je po njegovi smrti prišlo do vnovičnega upora, ki je za nekaj let zaustavil misijonsko delo v Karantaniji. V tej luči nam je razumljiva ustanovitev novega benediktinskega samostana Innichen ob Dravi, ki sta ga bavarski vojvoda Tasilo II. in freisinški opat leta 769 ustanovila na meji s slovenskim narodnostnim prostorom z namenom, da bi se »neverni rod Slovanov pripeljal na pot resnice«. Hkrati je bavarski vojvoda 772. leta z vojaško silo premagal poganske upornike v Karantaniji in pomagal do oblasti knezu Valtunku. Leta 777 pa ustanovi še en samostan na meji s Slovenci in sicer opatijo Kremsmuenster (passauski škof-cerkvena ustanovitev) z nalogo misijonskega dela med Slovenci. Ta opatija živi še danes.

V 9. stol. se je z dokončnim porazom Obrov odprlo novo misijonsko področje Panonija. Tudi tu, predvsem v Spodnji Panoniji, so salzburški benediktinski menihi nadaljevali misijonsko delo. V 11. in 12. stol. je na salzburškem ozemlju v naši bližini nastala še vrsta novih samostanov, med njimi tudi benediktinska opatija v Gornjem Gradu.

Duhovna moč sv. Benedikta je brez dvoma močno vplivala na naš razvoj, seveda v povezavi z evropskimi narodi, ki jih je sv. Benedikt s svojo zamisljivo in delom uspel tako prežeti, da je od njegovega navdiha in poleta ta svet živel skozi stoletja vse do danes.

S.F.

»NAČRT LUFUBU« V ZAMBIJI

V tej afriški deželi doživlja salezijansko delo pravi razcvet. Do sedaj je bilo ustanovljenih že 9 skupnosti. V njih živi in dela 45 don Boskovich učencev, od katerih jih deset nadaljuje študij v Nairobiju in drugod. Lani je vstopil v noviciat prvi domačin. Večino misijonarjev pa predstavljajo poljski salezijanci.

Osrednja ustanova je v Lusaki. Tu ima svoje mesto predstojnik, skupnost za sprejem in uvajanje v tamkajšnji način življenja za novodošle Poljake. Trenutno je v domu 12 mladih poljskih misijonarjev, ki se učijo angleščine in se seznanjajo s problemi in kulturo domačinov. V prihodnje nameravajo tu ustanoviti poklicno središče in v ta namen je pripravljenih že 25 hektarov zemlje. Na nadškofovo prošnjo so prevzeli tudi vodstvo tiskarne, ki bo edina katoliška tiskarna v deželi. Želijo ustanoviti tudi katoliško knjigarno, ki naj bi zaživela v letošnjem letu.

Mladi Afričani pri pripravi vsakodnevne hrane

V mestu Chingola, ki je v bližini meje z Zairom, nastaja mladinsko poklicno središče. Vlada je dala na voljo 10 hektarov zemljišča, večja pomoč za začetek je obljubljena z več strani.

Najpomembnejši načrt pa predstavlja »načrt Lufubu«, kot so ga poimenovali. To je kraj na severu dežele, kjer so nekoč že delovali beli očetje. Salezijanska skupnost je tam že 5 let. Načrt obsega delo za pospeševanje kmetijstva in center za praktično uvajanje v kmečko delo. Za Zambijo in za večino afriških dežel je ena izmed najnujnejših potreb prav razvoj kmetijstva in tako skrb za pridelovanje vsakodnevni živil. Vlada je načrtu naklonjena in je v ta namen že določila 250 hektarov zemlje. Področje ima veliko prednost, ker je zadosti vode, za čas suše pa nameravajo postaviti jez, ki bo omogočal dodatno namakanje. Pridelovali bodo predvsem koruzo, riž, banane idr.

Na tem področju živi veliko ljudi. Vsi so prepričani, da jim bo takšno kmetijsko središče v veliko pomoč. Zato nameravajo začeti s pridelovanjem osnovnih življenjskih artiklov.

Posebno skrb povzroča iskanje sodelavcev za praktično uvajanje v delo. Kmečko delo je manj cenjeno in iskano. Načrt je vrhovni predstojnik predstavil celotni salezijanski družini, ki ga bo podprla s sredstvi in pripravljenimi sodelavci.

Življenje v afriški vasi

ZNOVA SREDI DELA

Naš misijonar Gusti Horvat, ki je pred dvema letoma moral zapustiti Burundi, se je lani v jeseni spet vrnil v Afriko in sicer v državo Ruando. V enem izmed zadnjih pisem je zapisal:

»Že tri mesece sem spet sredi Afrike in sicer v državi Ruandi. Tudi tu so potrebe velike in so naju z Jožetom Mlinaričem kar tukaj zadržali. Zdaj je še težko priti v Burundi. Kot se sliši, se stvari počasi urejajo in tudiboljšujejo.

Verjetno ste seznanjeni z dogodki lanskega avgusta v Burundiju. Posledice vojaškega maščevanja nad Hutujci, ki so večinsko pleme, so bile v tem, da je okrog 63.000 Hutujcev pribežalo v Ruando in tu so bili v zbirnih centrih. Te dni so se v glavnem vsi vrnili, razen nekaj sto intelektualcev, ki se ne bodo. Nje bi v Burundiju gotovo likvidirali. Navadni ljudje, ki so izgubili katerega izmed družinskih članov in zanje ni take nevarnosti, pa so morali oditi.

Zakaj? Ruanda, Rdeči križ in Komisariat za begunce so odlo-

čili, da jim ustavijo dobavo hrane. Zdaj so ti uvideli, da bi morali umreti od lakote, in zato so se odločili: Bolje umreti doma kot v tuji deželi od lakote.

To je bilo menda sklenjeno v Zairu med predsedniki Zaira, Ruande in Burundija. Burundi je potem imenoval komisijo za edinstvo, ki bo vse nadzorovala in reševala vsak primer. Med 24 člani komisije so ministri, uradniki in celo dva katoliška škofa, eden Tutsi in drugi Hutu. Med člani je tudi protestanski škof.

Cerkev ima sedaj v Burundiju več svobode. Mnogi misijonarji se vračajo, vsem pa še ne dovolijo vstopa. Tako ni vse preveč črno in ne preveč dobro. Bomo še videli, kako se bo vse to razvijalo.

Na področju župnije, kjer sedaj delujem, so kar tri srednje šole; dve izmed njih sta zasebni. V Ruandi je sploh mnogo zasebnih šol, od osnovnih navzgor. Tudi to je znak neke svobode.

Meni so zaupali delo z mladimi. Imamo lep mladinski center, kjer se mladi zbirajo. Saj drugače nimajo kam iti. Imamo veliko dvorano z odrom in športnimi prostori. Precej je tudi mladinskih verskih organizacij.

Hitro se navdušijo in hitro spet popustijo. Za igre so pa kar razpoloženi, posebej za nogomet in namizni tenis. Radi tudi pojejo pri maši ob spremljavi bobnov pa tudi plešejo radi pri službi božji. Pogosto jim vrtim filme, kajti v državi še ni televizije.

Vsem znancem lep pozdrav iz zelene Afrike!«

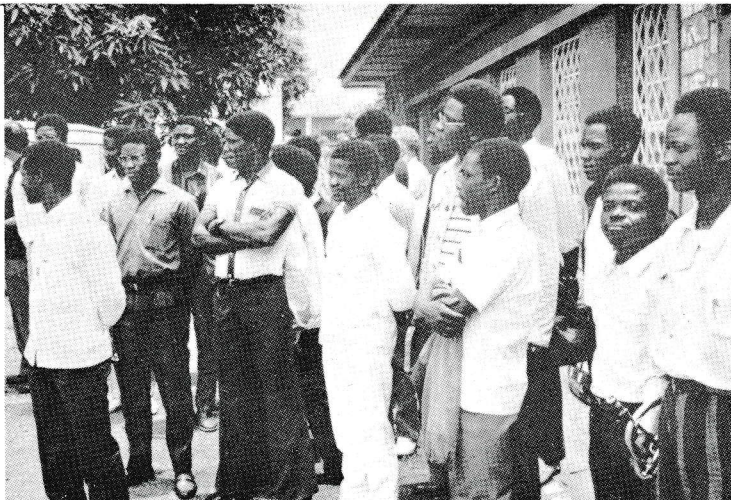
VELIKO DELA ZA KULTURNI NAPREDEK

Starejšemu, nekoliko bolnemu sobratu je misijonar Jože Kramar pisal:

»To je za redovnika, kot ste vedno bili vi, najboljši čas za apostolat. Ko smo močni in zdravi, navadno delamo, kar mi hočemo. Ko pa nam moči ne ustrezajo več pa delamo to, kar Bog od nas hoče, da sprejmemo voljno to, kar nam dan za dnev pošilja. Nekoč sva delala skupaj v kuhinji na Rakovniku. Sedaj pa spet lahko primeva za delo skupaj, tokrat na misijonskem polju. Vi z duhovnimi silami, jaz pa med nerazvitimi, a oba za isti cilj: za zveličanje ubogih papuanskih domorodcev.

Pravkar sem poslal v tisk katekizem v jeziku kearu, ki sem ga v zadnjih nekaj mesecih s pomočjo domačinov prevedel. Ko pride iz tiskarne, bo to prva knjiga v njihovem jeziku. Sedaj pa pripravljam še slovnico v istem jeziku, da se bo misijonarjem lažje učiti jezika domačinov.

Še naprej me podpirajte z vašo molitvijo in z žrtvami, da si bova sadove najinega truda delila v srečni večnosti. Vse prisrčno pozdravlja in se veseli srečanja v juniju Jože Kramar.«

Na otvoritvi nove šole

TEOLOŠKA ŠOLA V LUBUMBAŠIJU

Začetki novega teološkega središča za bogoslovce, ki naj bi bilo v Lubumbašiju, segajo že v leto 1986. To bi bila šola za salezijanske bogoslovce iz 19 afriških dežel, kjer govorijo francosko, špansko ali portugalsko. Za uresničitev zamisli so se zavzele inšpektorije Belgije, Zvezne republike Nemčije in Avstrije. Dne 10. novembra preteklega leta je načrt zaživel. Ustanova je dobila naslov »Teološka šola sv. Frančiška Saleškega«.

Dogodek so proslavili na ustrezen način: prerezali so trak, blagoslovili prostore in imeli sv. mašo, pri vsem pa so sodelovali številni salezijanci iz osrednje Afrike. Med drugimi so bili navzoči tudi škof iz kraja Sakania-Kipushi, mons. Amsini Kiswaya, generalni vikar nadškofije Lubumbaši, iz vrhovnega sveta salezijanske družbe svetovalec za misijone Luc Van Looy in svetovalec za afriške dežele Dominik Britschu ter predstojniki salezijanskih inšpektorij iz Avstrije in Nemčije. Globok vtis

so naredili mladi afriški salezijanci, ki so z glasbo sodelovali pri liturgičnem srečanju. V prvo leto teološkega študija so vstopili bogoslovci iz Zaira, Ruande, Angole in Ekvatorialne Gvineje.

Med obiskom novih prostorov je veliko pozornost zbudila nova knjižnica, dobro opremljena in s številnimi knjigami. Dobro znamenje za resen začetek ustanove.

Ko bodo dokončana vsa dela, bo teološko središče lahko sprejelo 60 študentov. Čeprav je v prvi vrsti namenjeno salezijancem, se lahko vpišejo tudi drugi redovniki, predvideno pa je, da bi druge redovne skupnosti pripevale še profesorje.

V okviru teološkega središča, ki se nahaja v neposredni

bližini državne univerze, načrtujejo dom za ostarele in bolne salezijance ter zdravstveni dom za razne redovne skupnosti. V osrednjeafriški inšpektoriji, ki obsega Zaire, Ruando in Burundi, ne manjka poklicev. Trenutno je v noviciatu v Kansebulu 14 novincev, ki izhajajo iz treh narodov inšpektorije.

POZDRAVI S FILIPINOV

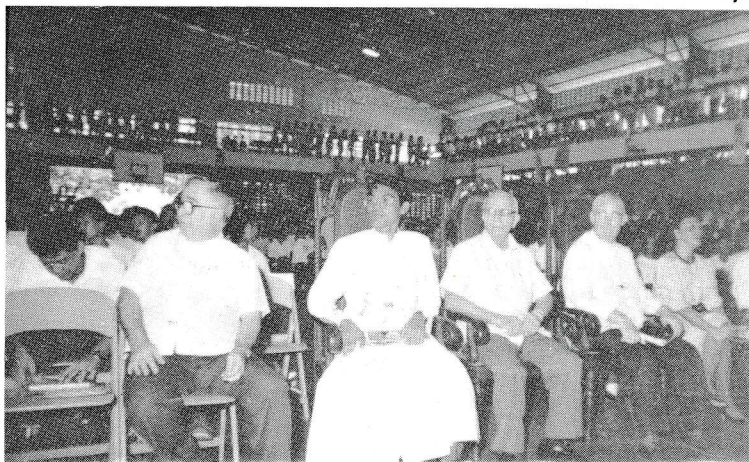
Tukaj v don Boskovem zavodu v Mandaluyongu kakor tudi v drugih naših šolah na Filipinih ostaja naše vzgojno delo v polnem razmahu in na novo se odpirajo nove postojanke, čeprav je precejšnja zaskrbljenost v političnem in splošnem stanju.

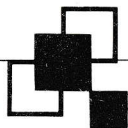
Napad na kardinala in duhovnike v Cebuju, o katerem so časopisi veliko pisali, je bil delo nekega umobolnega človeka. Govorijo tudi, da je bil pripadnik zloglasne satanove družbe. Maršikdo mu je namreč predan.

Cerkev, vodstvo in verniki se zelo pogumno žrtvujejo. Delujejo z vsemi razpoložljivimi sredstvi za varstvo in poglobitev krščanskega življenja.

Prisrčne pozdrave od vdanege Rafaela Mrzela.

Med slavnostno akademijo

PRVE VEČNE ZAobljUBE DON BOSKOVIH PROSTOVOLJK

Sončna poletna nedelja. Ves še v delovnem ozračju se odpravljam na duhovne vaje. Pot je bila čudovita... Misli pa so mi kar naprej hitele k skupini... k don Bosku... k večnim zaobljubam.

Duhovne vaje smo pričele s sveto mašo, vsebina pa je bila osredinjena v don Boskovega duha in seveda na večne zaobljube, na katere je čakala ena izmed nas. Ker smo don Boskove duhovne hčere, so tudi na nas globoko delovale konference, ki jih je pripravil naš asistent Ivan Zupan in so govorile o don Bosku, kako je nagovarjal mlade fante: »Življenje je prekratko, da bi moglo biti majhno. Ako začnemo krepostno življenje v mladosti, bomo tako živeli vse življenje.« Mavrični žarek, ki je prepletal vse don Boskovo življenje, je bilo delo, ki je bilo povezano s pristrčno ljubeznivostjo do vseh. Na tej ljubeznivostjo pa sloni tudi njegov vzgojni sistem, saj ljubeznivost pomeni globoko in čisto ljubezen do duš.

Drugi vzgojni vidik je družinski duh, ki sloni na svobodi, veri, ljubezni in razumevanju ter še nesebično, veselo dajanje drugim, kar je mogoče le, če izvira iz prave ljubezni, iz žive vere v Boga in v našega nebeškega Očeta, ki ga je don Bosko dobesedno posnemal. Njegov duh naj bi preveval vse življenje don Boskove prostovoljke - doma, v službi, med sosedi, posebej pa še do ubogih mladih in zapuščenih... tukaj je naš tihi in skriti apostolat.

Poklic posvečenega življenja v svetu je božja skrivnost, ki jo Bog podari duši, ki se želi zediniti z njim. Bog je, ki kliče in spodbuja, on izbira in pošilja. Tudi nas je poklical na pot don Boskove prostovoljke. Dekle, ki je prva odgovorila na to povabilo, bo na teh duhovnih vajah naredila večne zaobljube.

Zaobljube, kaj je to? Ali so danes še potrebne? To je dar, dar za posebno poslanstvo. To je dar, ki ga Bog da, kadar in komur hoče, zato da bi lažje živeli v skritosti ter tako služili Bogu in ljudem. Seveda pa je ta dar sprejemljiv samo v duhu vere.

Dan pred slovesnimi zaobljubami so prišle med nas prostovoljke iz padske skupine, kar je še povečalo veselje in tudi pomembnost trenutka za vso salezijansko družino.

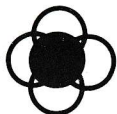
Nedelja. Čudovito sončen dan. Vse je svečano, od oblek do kapelice. Globoko veselje je čutiti v srcih vseh, posebej še tistih, ki bodo delale ali obnavljale zaobljube. Prihod salezijanskega inšpektorja še poveča slovesnost, njegove besede pa nas povežejo z vso salezijansko skupnostjo, ki je bila po predstavnikih tudi navzoča in nam osmislijo naše skrito delovanje v svetu. Vsa salezijanska skupnost izgovarja tisti »da« skupaj z njo, ki je božja nevesta.

Po končani pobožnosti je praznik dosegel svoj višek pri skupnem kosilu, pristnem trenutku bratstva: govori in pozdravi, komentarji, smeh in pesem.

Čudovito so se izkazale sestre v kuhinji, še bolj pa ves teden v nesebični pomoči, molitvah in žrtvah ter v pristrčnem gostoljubju. Za vse smo iz srca hvaležne.

V naših srcih živi in bo živel ta teden duhovnih vaj, dokler bo bilo srce katere izmed nas, ki smo bile priče tej veliki slovesnosti in veselju, da je prva Slovenka naredila večne zaobljube kot don Boskova prostovoljka. Vse, ki stopamo po njeni poti, ji še enkrat čestitamo in prosimo za njeno pomoč še naprej ter se ji zahvaljujemo za vse.

Iskrena hvala pa nekaj mesecev po duhovnih vajah velja tudi našemu asistentu Ivanu Zupanu, ki ima veliko zaslug, da smo prostovoljke zaživele na slovenskih tleh. Polnih deset let je z veseljem pomagal vsaki, ki je začutila poklic prostovoljke. Spodbujal in vodil nas je k nenehni službi bratom in sestram, pomagal odkrivati in spoznavati veselje vsakdanjega darovanja. Mislim, da je beseda hvala le kakor odmev za vse, kar nam je dal. Zato si upam v imenu vseh obljubiti, da se bomo trudile, da bi zapele čim lepšo »pesem ljubezni« Tistemu, ki ga priznavamo za kralja naših src. To pa je pesem, h kateri nas je vabil asistent Ivan Zupan in to bo tudi zanj največja zahvala ter sreča. Bog pa naj mu da zdravja in moči, da bi še naprej mogel voditi duše k Bogu.

SALEZIJANSKA DRUŽINA

Velikokrat smo že na straneh Vestnika omenili salezijansko družino, izraz, ki ima povsem določeno vsebino. To je načrt, ki si ga je zastavil Janez Bosko v svoji pastoralni zavzetosti in dobroti. Hotel jo je za delo med mladimi in ljudskimi sloji, da bi tako zmogeli več.

Bil je prepričan:

- za odreševanje toliko mladih so potrebni številni delavci, različne sposobnosti, ki se med seboj dopolnjujejo;

- takšne sodelavce je mogoče najti povsod, v vsakem socialnem okolju, v vsaki cerkveni skupnosti;

- delavci morajo biti med seboj povezani, deliti iste ideale, istega duha in metodo, sodelovati v največji možni meri, če hočejo biti učinkoviti.

Tri skupine, ki pripadajo salezijanski družini, imajo milost in srečo, da jih je ustanovil don Bosko in jim pripravil življenjsko vodilo. To je Družba sv. Frančiška Saleškega, Družba hčera Marije Pomočnice in Združenje salezijanskih sodelavcev.

Danes pravimo, da je salezijanska družina »široko gibanje oseb, ki se na različne načine trudijo za odrešenje mladine« v salezijanskem duhu.

V prvi vrsti spadajo v to družino tisti, ki se čutijo soodgovorne in so pripravljeni sodelovati v uresničevanju tega poslanstva. Svoj krščanski poklic, ki so ga prejeli pri krstu, živijo po salezijansko in se zaradi tega imenujejo med seboj bratje in sestre. Vrhovni predstojnik salezijanske družbe, ki je naslednik Janeza Boska, je oče vse družine in predstavlja njeno vidno središče.

Med raznimi skupinami jih je do sedaj sedem zaposlilo in tudi doseglo uradno priznanje, da pripadajo isti družini, deset drugih je vložilo prošnjo.

Zaradi vzgoje, ki so je bili deležni, pripadajo k družini tudi bivši gojenci in gojenke salezijanskih ustanov. V času vzgoje se je ustvarila posebna vez, ki jih spodbuja, da se vključujejo v salezijansko delo, kolikor jim dovoljuje njihovo življenjsko poslanstvo.

Končno lahko rečemo, da k tej veliki skupnosti pripadajo tudi don Boskovi prijatelji, ki so

na takšen ali drugačen način povezani s salezijanskim delom: fantje in dekleta, njihovi starši, sodelavci pri vzgojnem delu, laični sodelavci, dobrotniki različnih ustanov... Don Boskovo srce je odprto za vse te ljudi, jih navdihuje s svojim zgledom in vključuje v široko salezijansko gibanje.

SKUPINE, KI JIH JE USTANOVIL DON BOSKO

1859 SALEZIJANCI

Na praznik Brezmadežne 1859 se je začelo življenje nove družbe. Ob ustanovnikovi smrti 1888 jih je bilo že 1049, razdeljenih v 6 inšpektorij, v 5 evropskih in 5 južnoameriških deželah. Za geslo so si izbrali besede: Daj mi duše, drugo vzemi. Glavna zavetnica je postala Marija Pomočnica, zgled sv. Frančišek Saleški. Na začetku preteklega leta jih je bilo blizu 18 tisoč, v skoraj vseh deželah sveta. Po številu so med redovnimi ustanovami na tretjem mestu (za jezuiti in frančiškani). Do sedaj

ima družba že dva svetnika (Janez Bosko in Dominik Savio), tri blažene, štiri častitljive člane in sedem božjih služabnikov.

Največ ustanov deluje na treh področjih:

- mladinsko poslanstvo: celostna vzgoja mladostnikov in doraščajočih, predvsem »zapuščeni, revnih, v nevarnosti; največja pozornost je posvečena delavski mladini in tistim mladim, ki se pripravljajo za služenje v Cerkvi;
- ljudski sloji: vzgoja za vero med ljudstvom, zlasti s pomočjo sredstev družbenega obveščanja;
- misijoni: oznanjevanje evangelija ljudstvom, ki ga še ne poznajo in navzočnost v mladih cerkvah.

Mednarodni noviciat sester hčera Marije Pomočnice v Castelgandolfu

1872 HČERE MARIJE POMOČNICE

Dne 8. oktobra 1864 sta se prvič srečala don Bosko in Marija Dominika Mazzarello v Morneseju. Marija je bila stara 27 let in je bila članica Družbe Brezmadežne. Dne 5. avgusta 1872 je prva skupina sester naredila zaobljube in to leto velja za začetek družbe. Imenovala se po Mariji Pomočnici, ki je bila navdihovalka in podpora vseh don Boskovih del.

Marija Dominika je bila prva predstojnica. Pet let po ustanovitvi je prva skupina odpotovala v Južno Ameriko, da bi delale kot misijonarke. Ob smrti ustanoviteljice je družba štela 166 sester, ki so delovale v 4 deželah. Od leta 1984 je vrhovna pred-

stojnica m. Marinella Castagno.

Leta 1951 je bila Marija Dominika prišteta med svetnike, preteklo leto je papež razglasil njihovo učenko Laro Vicuno za blaženo, s. Teresa Valse Pantellini je častitljiva in šest sester božjih služabnic.

Za osrednjo nalogo poslanstva imajo celostno vzgojo deklet po preventivnem vzgojnem sistemu, zlasti se posvečajo najbolj revnim in to v času odraščanja. Zveste začetkom delajo med ljudmi, ki Kristusa še ne poznajo, in so posebej pozorne na zahteve časov ter potrebe krajevnih Cerkva.

1876 SALEZIJANSKI SOTRUDNIKI

„Že od vsega začetka so don Bosku pomagali sotrudniki, ki so se začeli organizirati od 1850 na-

prej. Papež Pij IX. jih je uradno priznal in jim potrdil vodilo leta 1876. Salezijanski vrhovni predstojniki so jim vedno posvečali veliko pozornost, med njihovimi svetovalci pa je bil eden zadolžen za delo s sotrudniki. Zbirajo se v skupinah v posameznem kraju, kjer delujejo salezijanci ali hčere Marije Pomočnice.

Na začetku leta 1987 je bilo blizu 900 krajevnih združenj, več kot 300 pa jih je še nastajalo. Sotrudnica Dorotea Chopitea je dosegla naslov častitljiva, 10 jih je božjih služabnikov.

Poslanstvo sotrudnika je, da je salezijanec v svetu; živi svojo vero in se pri tem navdihuje pri apostolskem načrtu sv. Janeza Boska. Deluje med mladimi in ljudskimi sloji, v istem duhu in povezan z drugimi člani salezijanske družine, za dobro Cerkve in vse družbe, na način, ki najbolj ustreza stvarnim možnostim njegovega življenja.

SKUPINE, KI SO NASTALE POD VPLIVOM DON BOSKA

1908 DON BOSKOVI BIVŠI GOJENCI

To so gojenci, ki so obiskovali kakšen salezijanski zavod, šolo, oratorij ali bili deležni salezijanske vzgoje. Vrednote, ki so jih prejeli, živijo še naprej in ohranjajo stik z nekdanjimi vzgojitelji ali tovariši. Lahko so včlanjeni v svetovno združenje bivših gojencev.

Začetek združenja sega še v čas, ko je oratorij v Valdoccu vodil don Bosko in so se bivši gojenci začeli redno zbirati za njegov god. V letu 1908 je Filip Rinaldi, takrat namestnik vrhovnega predstojnika, predlagal, da bi se povezali na mednarodni ravni in izdelali lasten statut. Imeli so že več mednarodnih

kongresov, sicer pa so organizirani po krajevnih skupinah in nato povezani na višji ravni, vse do svetovnega združenja.

Povezani so ne glede na versko ali politično prepričanje, ker vključujejo katoličane, protestante, pravoslavne, muslimane ali budiste. Skupna jim je povezanost z don Boskom. Imajo svojo revijo in svet, ki usklajuje delo.

Med bivšimi gojenci je blazeni Alojzij Orione, eden častitljivi in trije božji služabniki.

Člani združenja se zavzemajo za ohranjanje, poglobljanje in uresničevanje vrednot, ki so jih prejeli v času salezijanske vzgoje, zlasti pa poudarjajo vrednote osebe in družine. Delajo za kulturni, socialni, moralni in verski dvig in se zavzemajo za revne ter mlade.

Skupina bivših gojencev s papežem Janezom Pavlom II.

1908 BIVŠE GOJENKE MARIJE POMOČNICE

Čeprav jih veliko značilnosti povezuje z don Boskovimi bivšimi gojenci, imajo izvirno zgodovino in druge značilnosti. To so dekleta, ki so bila deležna vzgoje v kakšnem zavodu hčera Marije Pomočnice in ohranjajo pridobljene vrednote. Prva skupina je nastala leta 1908 v Turinu, kjer so se dekleta začela povezovati med seboj in iskati vezi z gojenkami drugih ustanov. Začele so se povezovati tudi na svetovni ravni, pripravile so več mednarodnih kongresov in v različnih akcijah sodelovale z drugimi člani salezijanske družine. V vodstvu družbe hčera Marije Pomočnice je ena izmed sester zadolžena za delo z bivšimi gojenkami.

Njihov statut pravi, da z vsakodnevnim življenjem pričujejo za vrednote, ki so jih prejele v času vzgoje, še zlasti za dostojanstvo žene, družine in življenja, za kulturni, socialni, moralni in verski dvig okolja, kjer živijo, spodbujajo k človeški solidarnosti in sodelujejo z ustanovami in združenji, ki imajo za cilj iste vrednote.

1917 DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE

Bile so ustanovljene 20. maja 1917 v Turinu na spodbudo Filipa Rinaldija. Ob njegovih

Don Boskove prostovoljke

smrti, leta 1931, nastopi krajši čas mirovanja, nato pa se počasi izoblikuje kot svetovna ustanova (31. januarja 1964 je bil izdan ustrezeni dokument). Na začetku 1987 jih je bilo blizu tisoč, v 27 deželah. Imajo svoje vodstvo v Rimu, razdeljene so v krajevne skupine.

Po svojem značaju so don Boskove duhovne hčere in pričevalke za njegovo karizmo v svetu. Niso redovnice. Ostanajo kot Bogu posvečene osebe v svojem okolju; ne živijo v skupnosti, opravljajo poklic, za katerega so usposobljene. V prvi vrsti delajo za tiste, h katerim je bil poslan Janez Bosko: mladi, posebej zapuščeni in revni, ljudski sloji, poklici in misijoni. V času, ko niso na delovnem mestu, pomagajo v župnijah, sodelujejo s salezijanci in hčerami Marije Pomočnice kot tudi s sotrudniki.

Več med njimi jih opravlja pedagoški poklic, nekaj jih dela na zdravstvenem področju, za vse pa je močan vzgib pastoralna ljubezen, ki ima salezijansko obliko in duha.

SKUPINE, KI SO ŽE VKLJUČENE V SALEZIJANSKO DRUZINO

**1889
APOSTOLKE SVETE
DRUŽINE**

Ustanovitelj je kard. Giuseppe Guarino (1827-1897), ki je bil škof na Siciliji in navdušen salezijanski sotrudnik. Don Bosko ni osebno srečal, si je pa z njim dopisoval. Salezijancem in sestram je pomagal odpreti prve ustanove na jugu Italije. Od 1983 je v teku postopek za njegovo beatifikacijo.

L. 1893 je na praznik Srca Jezusovega ustanovil Družbo služabnic svete Družine »za civilno in moralno vzgojo otrok«. Od leta 1970 pripadajo salezijanski družini, delujejo v Italiji in v Braziliji.

**1905
HČERE MARIJINEGA
IN JEZUSOVEGA SRCA**

Salezijanski misijonar Luigi Variara (1875-1923) je med svojim apostolskim delom v Kolumbiji, kjer je delal med gobavci, povezal skupino »Marijinih hčera«, ki so bile gobavke ali hčere gobavcev, da bi se kot skupina posvetile Bogu. Bolezen in trpljenje so razumele kot odrešitveni vrednoti popolnega darovanja samega sebe in solidarnosti s trpečimi v salezijanskem duhu. Začetek sega v leto 1905, leta 1939 pa so dobile dovoljenje, da v družbo sprejemajo tudi zdrava dekleta ali iz zdravih družin. Delujejo predvsem v Južni Ameriki. Za ustanovitelja L. Variaro se je 1957 začel postopek za pričetje med blažene.

A. Agua de Dios, Kolumbija, začetek reda sester presvetih src

1933 OBLATINJE PRESVETEGA SRCA

Mons. Giuseppe Cognata (1885-1972) je kot škof delal v manj razvitih predelih južne Italije. Dne 8. decembra 1933 je dal pobudo za ustanovitev majhnih skupin deklet, ki so se posvetile vzgojno-pastoralni pomoči v revnih župnijah. Za zgled dela imajo don Boska in kreposti sv. Frančiška Saleškega. Njihove ustanove so še vedno vključene v župnijsko delo, najraši v majhnih središčih. V svojem darovanju posnemajo Jezusovo Srce, ki se je Očetu daroval za odrešenje vseh. Nimajo zavodov in ustanov.

1937 USMILJENE SESTRE IZ MIYAZAKIJA

Za ustanovitelja štejemo italijanskega salezijanca Antonia Cavolia (1888-1972), ki je bil misijonar na Japonskem. L. 1927 je začel s konferenco sv. Vincencija za pomoč revnim in bolnim ter ostarelim. 1937 je skupini pripravil pravila in dve leti pozneje so prve članice naredile zaobljube. Druga svetovna vojna jim je povzročila veliko škodo, toda vztrajale so in njihovo število je začelo rasti. Iz Japonske so se razširile v osem dežel. Osnovni cilj: »Prispevati k evangelizaciji z odkrivanjem neskončne božje ljubezni.«

1937 SLUŽABNICE MARIJINEGA BREZMADEŽNEGA SRCA

Ustanovitelj je mons. Gaetano Pasotti (1890-1950), najprej misijonar na Kitajskem in nato na Tajske. Tu je kot škof 1937 ustanovil družbo služabnic. Prvi temelj družbe so predstavljala dekleta, ki so delala v različnih salezijanskih zavodih in so kot nalogo ustanove prevzele pomoč misijonarjem v majhnih središčih, zlasti za vzgojo žena in deklet. Vzgojiteljice in voditeljice so jim najprej bile hčere Marije Pomočnice. Vključile so se tudi v vzgojno-prosvetno delo in pomagale pri delu z ostarelimi ter bolnimi. Delujejo na Tajske, kjer je tudi središče.

1942 MISIJONARKE MARIJE POMOČNICE

Salezijanski misijonski škof Stefano Ferrando (1895-1978) je škofijo Shillong in nato Krishnagar v Indiji vodil 35 let in v času druge svetovne vojne čutil veliko pomanjkanje misijonskih delavcev: evropski misijonarji so bili internirani, salezijanskim sestram je bilo prepovedano obiskovati vasi. Skupina indijskih deklet je pod vodstvom hčera Marije Pomočnice zaživela pravila, ki jih je pripravil škof Ferrando. L. 1942 je nova družba zaživela in začela oznanjevanje

evangelija po vaseh. Za prvi in najpomembnejši namen družbe imajo oznanjevanje in pouk v veri. Dodajajo še karitativno delo za sirote, vdove in ostarele. Veliko število članic predstavljajo Indijke.

1956 HČERE BOŽJEGA ODREŠENIKA

Salezijanec Pedro Arnoldo Aparicio (roj. 1908) je deloval v raznih zavodih v El Salvadorju in l. 1946 postal škof. Z dveh strani je dobil pobudo za ustanovitev ženske redovne družbe: skupina deklet iz revnejših družin se je želela posvetiti Bogu in škof je čutil veliko potrebo po oblikovanju katoliških učiteljic ter katehistinj v krajevni Cerkvi, kjer je bilo malo duhovnikov. Na božični večer 1956 je ustanovil družbo, ki se imenuje po glavnem zavetniku dežele. V začetkih so mu pri oblikovanju pomagale salezijanske sestre. Sestre nimajo redovne obleke in zaobljube obnavljajo vsako leto. Leta 1987 so delovale že v štirih južnoameriških deželah. Po svojem značaju je vzgojna in misijonska ustanova. Salezijanski družini so bile pridružene leta 1987.

CECILIJA POPRIJAN

Župnija Frankolovo pri Celju se je v četrtek 12. januarja poslovila od svoje zavzete članice, dolgoletne organistke in voditeljice cerkvenega pevskega zbora ter zgleodne krščanske matere Cecilije Poprijan.

Njena dolga in vseskozi s preizkušnjami zaznamovana življenjska pot se je končala 10. januarja. Več let je bila privezana na invalidski voziček in prepuščena pozorni skrbi njenih najbližjih. V 92. letu so se ji izrabile življenjske moči. Čeprav je morala opustiti sodelovanje v župnijski skupnosti in se ni mogla več udeleževati srečanj v cerkvi, je bila tesno povezana z vsem dogajanjem. Zanimala se je za življenje okrog sebe, rada prebirala verski tisk in vsak dan imela v rokah Sveto pismo. Ko je bilo mogoče, je prejemale tudi zakramente. Ob slovesu se ji je domači župnik zahvalil za sodelovanje v življenju župnije in življenjsko pričevanje.

Rodila se je v kmečki družini blizu Frankolovega, pomagala na kmetiji in na prigovarjanje župnika obiskovala orglarsko šolo v Celju. Ljubezen do glasbe in petja ji je lajšala težavno pešpot, ki jo je morala prehoditi od doma do šole. Z znanjem in navdušenjem je bila nato med obema vojnama osrednja osebnost v društvenem življenju domačega kraja, skoraj pol stoletja pa tudi na cerkvenem koru. Vodila je več zborov in šolala vedno nove pevske navdušence. Pred nekaj leti jo je bolezen zaustavila pri tem delu.

Preizkušnje je doživljala tudi v družinskem življenju. Sredi

tridesetih let ji je nenadoma umrl mož; sama je morala prevzeti skrb za otroke. Na začetku druge svetovne vojne ji je vojna vihra odnesla še drugega moža. S predanostjo je delala in se žrtvovala, da so imeli najnujnejše. Vseskozi pa je bila nosilka življenjskega optimizma in zaupanja v človekovo dobroto. Veliko veselje ji je pripravil sin Janez, ki je postal duhovnik in leta 1966 zapel novo mašo. Šele v večnosti je lahko spoznala, da jo je že pričakoval.

Ob sorodnikih, znancih in domačinih se je od nje poslovilo tudi petnajst salezijanskih duhovnikov, sobratov rajnega Janeza, s predstojnikom Stankom Hočevanjem, ki je vodil mašo zadušnico in pogrebni obred. Domači pevci pa so ji v cerkvi in ob odprtem grobu zapeli v slovo.

B.K.

MARIJA MLINARIČ

Župnija Beltinci se je 24. januarja poslovila od rajne Mlinaričeve matere iz Bratonec, zgleodne krščanske žene in zavzete članice župnijske skupnosti.

Zadnja postaja njenega življenja je bila bolniška postelja, kjer je nadaljevala svoje predano služenje, le da v spremenjeni obliki. Tesno se je povezala s trpečim Jezusom in svoj delež pri uresničevanju odrešenja darovala za duhovne poklice, predvsem pa za misijonarje in sina Jožeta, ki je apostolski delavec v Ruan-di.

Rajna mati se je rodila leta 1906 v Lipovcih in si po poroki z Martinom Mlinaričem ustanovila družino v Bratonicih. Osmim otrokom sta podarila

življenje in kljub težkim pogojem z božjo pomočjo uspela, da so s seboj v življenje ponesli zgled družinske povezanosti in zaupanja v Boga. Bila je odprta za potrebe ljudi okrog sebe, za Boga in vse dobro. Ob njenem pričevanju se je tudi sin Jože navdušil za življenjsko pot s Kristusom, postal je redovnik salezijanec in duhovnik. Kot dobra mati je poskrbela za vsakdanji kruh in iskreno versko vzgojo otrok. Ko je njeno življenje vstopalo v trpljenje, je potrdilo njeno življenjsko usmeritev. Sprejela ga je in mu dala bogato vsebino: prek Kalvarije je z božjim Sinom 22. januarja dospela do dneva zmagoslavja in vstopila v večnost.

Posebno znamenje njene pobožnosti je bilo otroško zaupanje v Marijino priprošnjo in trdna odločenost, da stopa po njenih stopinjah. Vselej jo je imela za zgled, se ji priporočala in v družini Marijinim praznikom dajala prvo mesto. Ljubezen do Marije je kot dragoceno dediščino izročila tudi svojim najdražjim.

Zadnja pot na bratonsko pokopališče je bila izraz hvaležnosti za njeno življenje in prošnja k Bogu, da jo nagradi za zvestobo do konca, našemu narodu pa pošlje veliko mater po njenem zgledu.

Dvanajst duhovnikov je z domačim župnikom opravilo pogrebni obred in s sorodniki, znanci in rojaki molilo za njen večni pokoj. Kar trije zbori so se od nje poslovili s pesmijo, ki ji je tudi ona rada prisluhnila. V imenu slovenske salezijanske družine se je od nje poslovil prof. Tone Ciglar.

VSE NAJ HVALI TVOJO ČUDOVITO MOČ, GOSPOD.
VELIK SI.
PREMAGAL SI TEMO SMRTI IN ZAČEL NOVO ŽIVLJENJE.
STOPAMO ZA TEBOJ,
ZMAGOVALCEM IN IZVIROM ŽIVLJENJA.